

Hắn, Đồ Lạnh Lùng

Contents

Hắn, Đồ Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	47

Hắn, Đồ Lạnh Lùng

Giới thiệu

Đã một tuần tôi làm osin cho hắn Hắn vẫn thế Mặt lạnh như tiền Ko biểu lộ tí cảm xúc gì Hắn vẫn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-do-lanh-lung>

1. Chương 1

-honey

-ạ-tiếng tôi vang lên trong điện thoại đáp lại hắn

-đến chưa

-rồi

Hắn lại cúp khi nghe tôi nói “rồi” o_____O

Sau hơn 10 tôi nghe tiếng xe máy từ xa phóng lại

Hắn nhanh hơn tôi tưởng

Lần này thắng chắc, đã bảo mà ^_____^ tôi là thần may mắn

-honey, lên xe

-sao

Chưa kịp nói gì hắn đã kéo tôi lên xe O_____o thô bạo quá

-gặp cóm hả

-uh

Chuyện thường thôi

Tôi huyền thuyên một hồi

Hắn vẫn lái xe và làm người nghe bất đắc dĩ

-đói bụng rồi

Từ nãy giờ chỉ toàn tôi nói mà

Hắn cười, cười sự ngô nghê của tôi

Tôi giận tím người >.< hắn=“” coi=“” tôi=“” như=“” con=“” miu=“” ở=“”>

-dừng

Hắn vẫn chạy

Hic hic

Tốc độc kinh khủng

Tốc tôi bay lên luôn

Kitssssssssssssssssssssssssssssssssss

Người tôi bị giật lại

-sao dừng lại

-ko phải muốn ăn sao

-chỗ này

Tôi chỉ tay vô cái quán bên đường

Hắn vẫy tay kêu món

-cho hai tô mì quảng

Gọi xong hắn đi vòng ra đằng sau, để lại tôi một mình

Hic hic

Lỡ gặp lưu manh thì chết

Ngồi được một tí thì tôi đụng lưu manh thiệt

Tụi nó thấy tôi xinh và hiền nên làm tới he he ^_____^

-em có làm da xinh quá

-cho tụi anh sờ thử đi
Tôi đứng lên chống tay
-thử đụng tôi coi
-dữ thế ko có ai thik đâu
Vừa nói gã vừa lấy tay định vuốt mặt tôi
He he
Tôi đâu có vừa
Đây là lúc áp dụng những cái mà tôi đã học
Tụi này chỉ có 3 người đối với tôi hạ chúng là chuyện thường
-hoan hô, đại tẩu giỏi quá
Từ trong hẻm đi ra cùng với một người chắc cỡ hẻm, nhưng bộ đồ thì dơ phải nói
-đại tẩu dùng món võ gì mà trông lạ thế
-võ cổ truyền
Hẻm và người đó ngồi xuống
Hẻm vẫn chưa nói gì
-mày ko đi làm hả
Bây giờ mới lên tiếng, nhưng lại chọc ngay họng người ta
-dạ
Vừa nói anh ta chạy tới lau bàn, bưng mì
-thì ra là bồi
Vừa nói tôi vừa cười
Hẻm nói:
-có vậy mà cũng cười
-tôi chưa thấy bồi nào dơ như vậy
Hẻm cười
-anh Phương cười
Hẻm ko nói gì ăn tiếp
Anh bồi nhìn tôi khó hiểu
-anh quen, anh bồi hả
-nó tên Linh
Tôi “à” lên một tiếng như hiểu rõ
Hẻm mà
Lính nhưng nhúc
He he
Đi đâu tôi cũng gặp lính của hẻm cả
Giàu có, nghèo có

-thì ra là vậy, người quen-tôi nói như đính chính

Ngồi một lúc thì hấn lên tiếng

-ba cho con được dẫn Phong đi dạo một chút ko ạ

-à nếu vậy con hỏi bác Lê thử coi

Bố của hấn lên tiếng

Còn tôi thì rất thích được ra ngoài rồi

-chúng ta đi đâu đây

Chưa kịp nói gì, hấn đã đưa cho tôi 1 cái mũ bảo hiểm

-đội lên đi

Ko hiểu sao cái mặt lạnh như tiền của hấn làm tôi phải tuân theo

Hấn phóng như điên, để rồi đến một nơi, kì ho cò gáy

Nhưng khi đi sâu vô thì thấy rất nhiều người

Họ reo hò, khi thấy hấn tới

Tôi nghĩ vậy đó, vì nghĩ trông mặt hấn ngầu vậy mà

-đại tỉ mời xuống xe

Tôi ko để ý lắm với cách gọi của một người theo tôi là bạn hấn, nhưng lại có vẻ khúm núm trước hấn

-cảm ơn

Một lũ con gái vây quanh hấn

Hấn dẫn tay tôi ^_____^ tay kia mở đường đi tới một nơi *_____*

-nhanh lên honey

Đẩy đẩy

Đây là lần đầu tiên hấn gọi tôi là honey đó *_____*

-đại ca sao trẻ thế

-bạn kiến đại tỉ cho tụi bay

Tiếng cười vang lên khi hấn nói câu đó

Có một tiếng nói vang lên

-vậy tìm được chưa

Hấn đẩy tôi lên

-honey, chào mọi người đi cưng

-ai vậy

-đàn em

Bất ngờ, hấn bảo những người trước mặt tôi là đàn em của hấn

-cha, anh có nhiều em quá, tôi có thể sai họ được ko

Tôi nói như phát hiện ra điều gì đó

-cứ thoải mái

Vừa lúc đó

-đại ca, đua rồi

Hắn đội mũ lên

Trông cực ngầu luôn nhá

-anh đi đâu vậy

-đua

-đua gì?

-xe

-hay quá cho tôi thử đi

Hắn ko nói gì, chỉ nói gì đó với một người theo tôi là em của hắn

Nói xong hắn bỏ đi

Hic hic * _____ *

Vừa lúc đó, cái người ban nãy hắn nói chuyện bảo tôi theo người đó

Người này ko bằng bằng hắn, ko đi xe cồng như hắn, ko cao bằng hắn, ko lạnh lùng bằng hắn.....nhưng dễ thương hơn hắn

-anh tên gì?

-chị gọi em là Thành cho thân ạ

-vậy chúng ta đang đi đâu

-đích

-sao phải đến đó

-đại ca chờ chỗ đó

Nói xong anh ta phóng đi, tốc độ ko bằng hắn

—

Đến nơi Thành bỏ tôi xuống một nơi được gọi là đích

Rất nhiều người

Có cả băng rôn cổ vũ

À, có rất nhiều cái đề tên hắn

“Phương, vua tốc độ cổ lên”

“Phương, em yêu anh”

Trời cái đó là của một đám con gái

Ăn mặc khỏi phải nói

-đại tẩu uống chút nước

Tôi cầm lấy chai nước, đưa lên miệng tu

Cùng lúc đó, có vài cô gái chạy đến chỗ tôi và Thành đang đứng

-anh Thành, hôm nay anh Phương đi mấy pha

-anh cũng ko biết

Một cô gái nhìn tôi chăm chăm hỏi

-cô ta là ai vậy

-đại tẩu

Hả Hả Hả Hả Hả Hả.....

Mấy cô gái đi vòng vòng quanh tôi

-vòng 1 ok-một cô gái lên tiếng

-vòng 2 quá chuẩn

-vòng 3 tuyệt

-chiều cao được

-mặt mũi

Nói tới đó

Mấy cô gái xúm lại Thành và hỏi

-cô ta là ai mà tuyệt vậy anh

-đại tẩu

Có vẻ nhưng mấy cô gái đó thấy rõ sự khác biệt

Nhưng cũng có người ko chịu thừa nhận mà lên tiếng

-chỉ được cái vẻ bề ngoài, ko biết cái bên trong có ra ngô khoai gì ko, thì ko biết chừng

Nói xong cô ta ngúyt tôi một cái rồi bỏ đi

-đứng lại

-cô cần gì?

-chỉ là thấy ai ko bằng người ta nên định đạm đố thôi

-cô ý nói gì

Cô gái đó vung tay, nhưng tôi kịp xoay người bẻ tay cô ta

Khuôn mặt cô ta lộ rõ vẻ đau đớn

-đại tẩu em biết lỗi rồi ạ

Tôi buông tay cô gái ra, nhưng cô ta đâu phải hạng vừa

Tôi vừa buông là cô ta dơ bàn tay mình lên cào tay tôi

Do quán tính, tay tôi chỉ bị chảy chút máu

Nhưng nó đủ làm tôi khóc

Vì tôi sợ máu

-đại tẩu, để em băng lại cho

-ko cần

Tôi nói rồi rút tay lại

Vừa lúc đó, thì tiếng hò vang lớn dần

Đoàn xe đua đến gần, nhưng tôi chỉ lo cho cái tay mình mà ko để ý gì mấy

-đại tẩu, đại ca về nhất

Tôi òa khóc, ko ai lo gì cho cái tay của tôi cả

-đúng là trẻ con

Vừa nói hấn vừa dơ tay tôi lên xem xét

-anh ở đâu ra vậy

-trên đó

Hấn chỉ tay lên trời, nói với vẻ kinh tôi ra mặt

-anh điên à

Hấn ko nói gì, im lặng, và sát trùng vết thương cho tôi

-nè-tôi kêu tay hấn

-gi’?

-Phong đứng thứ mấy

-vẫn như cũ

Hic hic “vẫn như cũ” nghe mà đau lòng, hấn luôn coi tôi ở một vị trí nào đó trong lòng hấn, một vị trí nào đó mà chỉ dù tôi có cố gắng cũng nhận cái vị trí đó, ko bao giờ thay đổi

Hấn vẫn luôn thế “lạnh lùng”

“Trích nhật kí của gió”.

2. Chương 2

-cô Liên vô đây tôi bảo-cô thư kí nhỏ nhắn bước vô với gương mặt thất thần

-ạ, chủ tịch gọi em

Vút xuống bàn tập hồ sơ, vị chủ tịch ra hiệu cho cô thư kí lui ra ngoài

Tiếng điện thoại reo

-alo?

-đại ca, là em đây

-chuyện gì?

-tụi thằng Côn gây sự, tụi em ko biết giải quyết thế nào, nên

-tao nói rồi, giải tán, giải tán hết đi

Một giọng nói khác vang lên trong điện thoại

-Phương, mày bình tĩnh lại đi, chuyện đã qua rồi mà

Cúp máy thật mạnh, Phương thở một cách mệt mỏi. Anh ko bao giờ muốn nhớ lại cái chuyện kinh hoàng ấy, câu chuyện của 7 năm về trước

—

Cho xe chạy vô nhà, Phương mệt lử, lê thân mình lên phòng rồi nằm bịch xuống giường. Anh nghĩ miên man rồi thiếp dần

Reng reng

-alo?

-Phương tụi tao cần mày

-nói đi, nên nhớ đây là lần cuối

-hai pha

-ở đâu?

-chỗ cũ

Hỏi xong Phương cúp máy, anh tắm rửa sạch sẽ, khوات lên người bộ đồng thun, vô gara dắt chiếc moto yêu quý ra chỉnh một hồi rồi lên xe vút đi, anh để hơi trễ nên, mọi người bắt đầu vô cuộc hết rồi

-em châu đại ca

Tiếng thằng Thành vang lên

-đại ca muốn chơi luôn ván này ko

-ko

-đợi đợt sau đi

Phương ngồi lặng một hồi, suy nghĩ lung tung. Bất chợt ánh mắt của anh dừng ở phía một cô gái. Nhưng theo anh cô ta thật buồn cười.

Chiếc váy dài đưng mắt cá màu trắng có viền đắng ten, tay dài màu đen. Cô ta đội cái nón vành rộng có cái nơ to kinh khủng, hơi che khuất đôi mắt nên Phương ko thấy rõ, sống mũi cao, khuôn mặt nhỏ nhắn, tay cầm theo cái xác đen miệng liên hồi hỏi những người đi đua xe. Điểm đặc biệt là cô ta đi đôi bốt cao trông thật là lố bịch. Nhìn kĩ trên người cô ta chỉ có hai màu đen, trắng

- đại ca, đến giờ

Phương nhảy lên chiếc xe, có ai đó ngồi sau lưng Phương anh giật mình quay lại thì ra là cô gái ban nãy mà anh chú ý. Cô ta thật khác với chiếc nón bảo hiểm trên đầu

- cô có bị lộn xe không ?

-anh có phải là Phương ko?

-phải thì sao mà ko thì sao?

-phải thì anh cho tôi quá giang, ko thì tôi xuống, nhưng tôi biết anh là Phương

Cô gái hít thật sâu,

rồi dơ tay ra hiệu

Phương sẵn sàng, chiếc xe lao như tên lửa, cô gái ôm chặt lấy Phương, cô thủ thỉ bên tai

-tôi sẽ là nữ hoàng chiến thắng của anh

-cô im cho tôi nhờ

Cô ta ko nghe anh, vẫn cứ thao thao về đủ thứ. Làm anh nhớ đến Phong, cũng đã 7 năm rồi nhưng cô vẫn còn hiện diện trong anh rất quan trọng, anh ko hiểu nổi tại sao có thể để cho cô gái này ngồi đằng sau mà ko hề la mắng, cái vị trí đó chỉ luôn dành cho Phong mà thôi, anh cũng ko hiểu chính mình nữa

Cô ta nhảy xuống xe một cách điệu nghệ, khi gần tới đích, Phương nghĩ liên miêng mà ko ngờ rằng cô gái đó đang nhìn anh một cách khó hiểu

-bộ thik nhìn tôi lắm hả

Ko chần chừ cô ta gạt đầu cái rụp, và cười. Cô ta ko biết rằng mình quá vô duyên sao

-đại ca, pha hai ở đường Lê Thánh Tông

Thành chưa kịp dứt lời, thì cô gái lạ đã lên tiếng

-cho tôi theo với

-cô ta là?

Vừa nói với Phương, anh vừa quay sang chỉ vào cô gái

-tôi là Nguyễn Nhật Phong

-ko ý tôi là cô có quan hệ gì với đại ca của tôi

-người yêu

Khuôn mặt tươi cười vì chiến thắng của Phương dần đổi sắc

-cô ta trốn viện tâm thần đó-vừa nói anh vừa khoát tay Thành ra hiệu cho anh ra xe

Phương cũng hơi bất ngờ

Hai cái tên Nguyễn Hà Phong và Nguyễn Nhật Phong, chẳng lẽ họ là chị em

Phương nghĩ miên man, anh gạt tất cả mọi hình ảnh Hà Phong ra khỏi đầu, và thôi nghĩ đến cô. Nhưng làm sao anh có thể xóa hết hình ảnh người con gái đã hi sinh vì anh được, ý nghĩ có lỗi luôn vây lấy anh như hình với bóng

-thưa chủ tịch

Cô thư kí liên tục gọi Phương, làm anh trở về với thực tại.

-có chuyện gì ko?

-buổi chiều anh có cuộc nói chuyện ở trường đại học

-mấy giờ .

-dạ 3h.

-tôi nhớ rồi, cô lui đi

-dạ

-thưa chủ tịch ca sĩ cho phần quảng cáo nước hoa lần này nên mời ai ạ

-cô mở một cuộc tuyển ca sĩ mới cho tôi

-thưa nhưng mà

-dùng ca sĩ chuyên nghiệp quá bình thường rồi, nếu muốn gây tiếng vang thì phải mới mẻ, nếu cần cô dùng ca sĩ mới tuyển vừa hát vừa quảng cáo luôn

-nhưng có quá mạo hiểm ko

-ko mạo hiểm thì chả được tới thành công

Liên im lặng cô hiểu chủ của mình là một người rất quyết đoán, anh hơi mạo hiểm nhưng biết nắm bắt cơ hội, và tìm con đường cho riêng mình, anh tự tay lập ra DK một công ti quảng cáo có tiếng trong ngành này, là cậu con trai quý tử, duy nhất của chủ tập đoàn Dương Vũ nhưng từ khi đi làm đến bây giờ anh chưa phải ngửa tay xin ba một cái nào. Phương hơi khó tính trong công việc anh đòi hỏi rất cao ở nhân viên mình, một ông chủ nổi tiếng là đào hoa và máu lạnh, anh thay bồ mỗi tuần có chi cũng là mỗi ngày là chuyện bình thường, ngoài ra anh còn là một tay đua rất đỉnh.

-anh chàng nào mà bánh vậy tụi bay-một đám con gái nhìn Phương ngưỡng mộ, nhưng anh ko thèm liếc

-cô Liên

-dạ

-cô để xe lại cho tôi, cô có thể về

-dạ

Phương bước chân vô phòng thuyết trình, hôm nay anh có một cuộc nói chuyện tại đại học Đ (Phương mới học 11 thôi nên ko biết lắm về đh ^_____^) về sự thành công của mình, khi đi ngang sân trường anh nghe một giọng nói quen quen vang lên.

-anh

-anh nói rồi về nhà mau, đừng có chạy lung tung như bữa hôm làm anh với bố tìm khắp nơi

-em muốn đi chơi-vừa nói cô gái vừa nắm tay chàng trai lúc lắc với vẻ đáng yêu của người đang xin xỏ, nhưng ko làm anh ta thấy động lòng

Bất chợt người con trai quay qua Phương và cười, như nhận ra người cũ.

-Phương

-thằng Trình

-ko ngờ mày còn nhớ. Mày đi đâu đây?

-tao có công việc ở đây

-mày làm gì ở đây?

-giảng viên

Cô gái vẫn chưa nhận ra Phương trong khi anh nhận ra cô từ lâu.

-anh dẫn em đi chơi đi mà

-à Phương xin giới thiệu đây là?

-Nhật Phong

-hai người quen nhau sao?

Phong bây giờ mới chú ý sang người bên cạnh, cô cũng bất ngờ vì gặp Phương ở đây

-anh Phương

-sao cô biết tên tôi

-bí mật

-anh Phương có rảnh ko?

Nhận thấy Nhật Phong sẽ chuyển đối tượng năn nỉ nên Trình đánh bài chuẩn, lỡ mà Phong có năn nỉ Phương ko được thì anh cũng đã biến rồi, khi đã biết mình ở vị trí an toàn anh quay lại vẫy vẫy Phương.

-giúp tao trông nhỏ em nha

-mày tính gì?

Lúc này Phong vẫn cầm chặt lấy tay áo anh lay lay

-anh, anh rảnh ko

-ko

Nói rồi anh bỏ đi để lại cô một mình, nhưng Phong ko bỏ cuộc cô lèo đèo theo anh

-sao cứ đi theo tôi mãi thế

-dẫn em đi chơi đi

-kiểm người khác đi

-ko có

-bạn cô bé thì sao?

-ko có

Phương hơi bất ngờ, ngay cả bạn mà ko có khác chi người ngoài hành tinh.

-tự đi ko được sao

-Nhật Phong sợ lạc

Phương cười với ý nghĩ của cô bé này, lớn chừng này rồi mà còn bị lạc

Anh nhìn cô chăm chú, cô bé này vẫn thế chỉ độc mỗi hai màu trắng đen, chiếc quần jean màu đen đắt tiền, áo cộc màu trắng tóc búi cao, rất phong cách ra dáng một người ăn chơi mà.

Cô lấy hai tay che che trước ngực khi anh nhìn chăm chăm

-anh cười gì?

-nhìn cô bé thấy mắc cười

Cô ngoắt mắt nhìn anh cái dáng vẻ dễ thương lại làm anh bật cười, cô phụng phịu bực mình véo vào má anh

-cô định là gì?

-ai bảo anh cứ nhìn người ta

Bực mình anh bỏ đi, Phương vô thuyết trình xong ra nhưng anh vẫn thấy Nhật Phong đang chờ anh ngoài hành lang, anh bước một bước cô cũng bước một bước

-cô bé ko thấy mệt sao?

-ko

Khuôn mặt dễ thương, của Phong nhìn Phương làm anh muốn chọc cô lần nữa

-đi theo tôi

-ya, vậy là anh đồng ý dẫn tôi đi dạo rồi phải ko

Không nói gì Phương suy nghĩ cô ta thật khác Hà Phong tuy có nét giống giống như Hà Phong là một người chừng chạc đầu như con bé này, còn là chị em hả, nếu vậy sao cô bé này ko biết anh là ai. Anh rất hay đến nhà Hà Phong chơi sao ko thấy cô .

3. Chương 3

-cô đừng lục lọi linh tinh

-DK là gì vậy anh?-cô cầm lấy cái danh thiếp của anh chăm chú xem

Khiêm nhìn sao cô, đôi mi dài con vuốt thật đẹp, nhìn cái cách chớp chớp mắt của cô bé làm anh thấy buồn cười, sao cô bé này lại làm anh cười nhiều đến thế

-anh, dừng xe

Cô hét lên núp lấy áo anh rồi chạy ra khỏi xe

-anh, mua cho em-vừa nói cô vừa chỉ vô hàng bán bánh mì

Khiêm nhìn Phong nhiên

-anh mua cho em đi, em muốn ăn cho biết

Phương nhìn cô bé trước mặt hỏi

-cô bé chưa ăn bao giờ hả

Phong gật đầu cái rụp, làm Phương cười ngất ngưỡng

-lại cười người ta

-bán cho cháu một ổ

Vừa cười Phương vừa nói với người bán hàng

-ngon ko

-ngon

-cô bé thường ăn gì?

-cơm

Phương lại cười, anh nghĩ mình cũng ngu nữa sao anh lại đi hỏi một câu ngu vậy chứ, ai chả biết là ăn cơm nhưng cô bé này suy nghĩ đơn giản quá.

-NP bao nhiêu tuổi?

-16

-sao ko đi học mà lang thang vậy

-trốn nhà

-cô bé hả?

-anh ko tin sao?

Phương ko nói gì, ở tuổi này con gái hay mộng mơ lắm, chắc trốn theo chàng nào đó mà

-Nhật Phong trốn nhà và bị lạc hai lần rồi

-lạc-Phương có nghe lộn ko, một cô gái 16 tuổi mà còn đi lạc

Vừa nói Nhật Phong vừa nhai, khiến Phương phải trở mắt, ngạc nhiên

-hôm đưa xe đó, NP trốn đi chơi và lạc đến chỗ đưa xe của anh, định nhờ anh chở về nhưng anh bỏ đi, làm NP khóc quá chừng

-quen biết gì mà nhờ

-bí mật

-còn lần nữa thì sao?

-ko muốn nói

NP im lặng cô ngừng nhai, trầm tư nhìn ra cửa sổ nên Phương cũng ko gặng hỏi

-anh Phương nhìn kia

Vừa nói NP chỉ ra cửa bên đường có mấy cửa hàng bán lồng đèn, với vẻ mặt vô cùng thích thú

-anh mua cho NP một cái đi

-cái đó hả

Vừa nói Phương đỗ xe lại bên đường và nhìn theo tay cô, đích thị là cái lồng đèn, lớn rồi mà vẫn còn chơi thứ đó là sao, do NP đòi nặng nặc nên anh chiều theo

-em muốn mua cái kia, cái kia nữa, ui cái kia dễ thương quá

-cô bé định mở cửa hàng luôn sao

-lớn lên NP sẽ mở cửa hàng hoa

Từ lúc biết NP đến giờ Phương mới nghe một câu người lớn của cô nên ko khỏi ngạc nhiên, và thik thú

-anh Phương nè

-sao

-trung thu anh dẫn em đi đốt nến nhá (he he tuy đã học 11 nhưng Phương vẫn thik đốt nến vào đêm trung thu đó * _____ *)

-tại sao lại là anh?

-anh mua lồng đèn cho em

-anh ko biết

-hứa chắc đó-Phương còn suy nghĩ nhưng NP lấy tay anh và ngoéo tay

-tôi ko chắc đâu

-ko móc rồi, em sẽ chờ anh ở trường anh Trình

NP hồn nhiên chăm chú xem mấy cái lồng đèn mới mua, vừa xem cô vừa xuýt xoa như một đứa trẻ, NP đem ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác cho anh, sao NP dễ tin quá chứ

-cô bé ko sợ tôi là người xấu hả

-ko, bây giờ chúng ta đi đâu

-đi chơi

Tại sao anh tốt với NP thế, chẳng lẽ cô hơi giống Hà Phong sao, ko có chuyện đó được, anh cố gạt mọi suy nghĩ vẫn vơ ra khỏi đầu, anh cho xe dừng lại giữa đường

-NP tôi đi mua cái này, chút nữa quay lại đón cô bé

NP nghe lời liền xuống xe, cô ko mấy may biết mình đang bị Phương lừa

Khi NP vừa bước xuống anh cho xe phóng đi với tốc độ kinh hoàng

Sau một hồi chạy lòng vòng thành phố Phương chạy xe về công ty, thì được cho hay là có người gặp, anh lên lầu thì thấy NP đang ngồi trên bàn anh xoay xoay cái ghế với khuôn mặt thik thú, cô nở nụ cười khi nhìn thấy anh, nhưng sau đó lại cúi gằm xuống

-anh Phương đừng có mắng NP nha- Phương ngạc nhiên

-sao lại mắng-Phương ngồi xuống ghế và nhìn NP một cách dò hỏi, tại sao cô bé lại biết mà chạy đến đây

-vì NP ko nghe lời, ko chờ anh Phương khiến anh đi tìm nên bây giờ mới về

Phương cười, cười vì sự ngật thơ của cô bé

-vậy phải phạt rồi-Phương nói với khuôn mặt hơi đanh làm NP sợ

-nhẹ nhẹ thôi-nói rồi NP đi tới gần Phương và nằm sấp xuống trước đùi Phương

anh hơi khó hiểu với hành động đó, nhưng khi NP dơ tay lên bịt tai, anh đã hiểu thì ra cô bé này cứ tưởng anh phạt đánh nên nằm xuống

Phương lại cười cô bé này đúng là vừa sáng mà vừa trong

Phương dơ tay lên, chưa kịp đánh thì cô bé đã ngược lên nhìn anh, với hai mắt ướt

-Anh Phương đánh nhẹ thôi NP sợ lắm

Phương hơi hoảng vì NP mau nước mắt quá, anh đỡ cô lên và cho cô ngồi vào lòng mình

-tha lần này

-xạo

-thiệt

NP im lặng, Phương nhìn khuôn mặt cô mà thấy thích thú, đôi mắt to tròn đen láy nhấp nháy trông như con búp bê, cái mũi cao cao, đôi môi đỏ

hồng

-anh sẽ đền cho cô bé

-đền

Nói rồi Phương hôn NP, hai mắt cô nhìn làm Phương lúng túng

-sao vậy NP

NP khóc và bỏ chạy, Phương lặng thinh mãi suy nghĩ vì dư vị của nụ hôn chứ ko có cảm giác tội lỗi gì

-thưa chủ tịch có cô NP gọi

Phương hơi bất ngờ, hai tuần nay anh ko gặp cô anh nghĩ cô giận anh rồi, ai ngờ cô còn gọi điện đến

-alo?

-anh Phương chúng ta đi thấp đèn đi

Phương dơ tay lên xem đồng hồ, hôm nay là trung thu, anh nhớ lại lời hứa của mình, nhưng do bận nên anh đành từ chối

-anh bận, cô bé đi với bạn đi

NP khóc, Phương nghe rất rõ

-anh xin lỗi

Phương chưa nói xong thì NP đã cúp điện thoại

Phương thấy mình có lỗi quá nhưng ngày mai anh có buổi họp rất quan trọng nên anh làm việc đến gần 12h mới về, Phương chạy vòng vòng và chợt nhớ đến NP ko biết cô còn chờ anh ko, anh lái xe đến trường đh

Vừa đến cổng anh đã thấy bóng một người con gái đang đứng trước cổng đầu cúi xuống chân gõ gõ trên sân và nhấm nhấm, Phương nhìn kĩ lại và nhận ra ngay đó là NP, anh ko ngờ cô còn chờ anh, với ánh đèn mờ mờ phát ra từ hai bên đường anh thấy rõ, cô vẫn vậy chỉ mặc mỗi hai màu trắng đen, cô mặc bộ đồ mà cả váy và áo đều độc có màu trắng duy nhất chiếc xắc màu đen, anh tuýt còi, NP giật mình nhưng nhận ra nên chạy tới

-sao anh tới trễ vậy

-trễ sao cô bé còn chờ

NP ko nói

-lỡ tôi ko đến thì sao

-chắc chắn anh sẽ tới

-vì sao

-vì chúng ta đã ngoéo tay-Phương cười vì sự cả tin của cô

Phương mở cửa cho NP lên xe

-cô bé muốn đi đâu

-thấp nền

-nhưng chúng ta ko có lồng đèn

NP xụ mặt xuống, như người bị người ta hút hết sinh khí

Phương đành lái xe đi mua lồng đèn cho cô, khuôn mặt NP sáng ngời trong ánh nến

-anh Phương, anh ngồi bên kia đi-nói rồi cô chỉ tay lia lịa bảo anh ngồi chỗ này chỗ nọ để cho gió thổi vô làm tắt nến

-xong chưa

-ok

-bây giờ làm gì?

-đi vòng vòng

-em điên hả

-nếu được-NP im lặng và xách cái lồng đèn đã được thắp nến, đi giữa dòng người nhộn nhịp, Phương biết mình vừa nói sai nên liền chạy theo

-giận hả

NP lắc đầu, hai chòm tóc lắc lắc thấy mà thương vô cùng

-em muốn làm gì? Anh chiều

-thiệt đó

-uh

-đi bộ

-chỉ vậy thôi sao

-uh

Tối hôm đó Phương đã đi bộ với NP đến khuya, ko biết vì sao anh lại cư xử như vậy. Cư xử một cách dịu dàng với một cô bé nhỏ hơn anh lặn 8 tuổi.

4. Chương 4

cậu Phương có cần dọn bây giờ ko

-cô cứ dọn trước đi

Bà phụ việc bắt tay vô làm khi anh cho phép

Phương thấy một hắc, thế mà ko hiểu sao NP có thể đi miết mà ko than một câu, Phương thấy anh hơi hiểu NP, cô trầm tính, nhưng lại rất tình cảm, và rất lúá cái gì cũng ko biết.

-anh ăn gì?

-như cũ

Nói xong NP lúng lẳng vào trong, trông cái dáng NP mà Phương phì cười

Có lần mẹ Phương khen chỗ này ăn ngon nên rủ anh đi, ai ngờ NP làm ở đây, trông cô thật khác với bộ đồ tiếp tân. Phương còn nhớ rất rõ ngày hôm ấy

-NP lại đây bác biểu

-dạ

NP nghe giọng đàn bà quen quen nên NP quay lại, thì đúng vậy người đàn bà trạc năm mươi đang vẫy cô. NP đi lại

-bác-NP ngồi xuống nắm tay người đàn bà

-vẫn như cũ ạ

-hôm nay bác có dẫn thằng con trai đến, nên nó sẽ chọn món

NP quay lại, người thanh niên nhìn cô và mỉm cười

-anh Phương-NP chạy sang ôm lấy anh, mà ko biết mẹ anh đang nhìn cô chăm chăm

-sao cô bé vẫn trẻ con vậy, thấy ai cũng nhảy lên đùi người ta ngồi hả

-đâu có, em chỉ dám với anh thôi

-hai đứa quen nhau hả

-dạ-hai người cùng đồng thanh

“Phương ko nhớ họ tên của nhân vật Phương nữa hic hic chưa thấy ai ngu như Phương”

Np vui vẻ gọi món ăn cho Phương và mẹ anh, cứ như cô là chủ vậy, trông cái dáng nhỏ nhắn chạy lăng xăng của NP làm Phương cười mấy lần

-sao em nhìn anh dữ vậy

-em thik

-vậy có muốn nhìn suốt đời ko

-em ko có phước phần đó

-sao

-ko có gì? À anh Phương nè

NP ngưng một hồi, nhìn ra ngoài kiếng nơi gần cách nhà hàng với bên ngoài rồi nói

-anh Phương thik ngắm người ko?

Phương nhìn ra ngoài đường, nhìn những người qua lại

-còn cô bé thì sao?

-NP rất thik

-vậy cô bé dạy anh được ko

NP mỉm cười và đồng ý, cô hẹn anh gặp nhau tại trường đh nơi mà cô và anh gặp nhau lần đầu

Phương đến hơn trễ, anh thấy cô đã đứng đó sẵn chờ anh. Trông thật dễ thương trong bộ đồ cũng chỉ đặc hai màu trắng, đen và đôi giày bột cao cốt

NP chạy tới xe Phương khi thấy anh, chẳng may NP ngã, Phương đẩy cửa xe chạy lại gần cô

-cô bé có sao ko?-nói rồi anh bế NP lên, cô chỉ bị thương ngoài da, nhưng đủ làm anh cuống lên, sắc mặt anh lo lắng khi thấy cô ngã

-cô bé ko cần thận gì cả

Nói rồi anh lấy đôi bốt ra xem chân cô thế nào thì mặt cô đỏ

-sao nữa cô nường

-nhột-nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô mà Phương thấy mắc cười nữa

Nói rồi Phương bế cô lên ghế đá, anh ra điệu nhún mình như một quý tộc Pháp rồi nói

-cho tôi mượn chân công nường một chút được ko

Vừa nâng chân cô lên anh liền ngân giọng và hát (Phương định ột bài hát ở đoạn này nhưng hok có thuộc bài nào cả ngu âm nhạc lắm, hôm qua mới nghe được một bài hay lắm, à, bài “Chuyện” nghe một lần là thik, sáng nào 4h sáng cũng mở cả ^_____^ bị chữi suốt)

NP ngẩn người nghe mà ko biết cái bốt đã được tháo khỏi chân mình

-á sssssssssssssssssssssssssss

-cô bé chỉ thấy xót thôi phải ko

NP gật đầu, đúng là rất xót, hồi này Phương nắn nắn cái chân xem cô có bị sao ko, ai ngờ đụng vô vết xước làm cô hét lên

Nói xong anh tháo luôn chiếc bốt còn và bế cô lên xe, tiếng NP cất lên trách mắng

-sao anh dục đồ của em

-nó bị rách rồi

-nhưng em mới mua nó mà

-tôi sẽ mua cái khác

-ngoéo tay-Phương dơ dơ tay lên một cách khó khăn cho cô ngoéo, hai mắt sung sướng NP ôm lấy Phương khến anh tối mắt ko nhìn thấy đường

-cô bé thik đôi bốt đó hả

-ko

-sao có vẻ thương tiếc vậy

-vì em mua nó vì anh

-vì tôi-Phương ngạc nhiên

-người ta nói đàn ông thik con gái đi bốt cao

-cô bé nghe theo

NP gật đầu, nếu có ngày nói cô bé này bị một đứa nhóc lừa chắc anh cũng tin

NP bĩu môi tức giận đòi xuống khi thấy Phương cười mình (nhắc cái này mới nhớ Phương có câu chuyện cười này rất hay ” Hai thằng bạn thân lâu ngày gặp nhau nên mời nhau đi nhậu, thế là hai người ra quán trên đường đi thì bắt gặp một người con gái từ xa trông quen quen, thế là anh đầu đình vỗ vai anh đầu trọc *ê mày, đó có phải là Thúy người yêu hồi xưa của mày ko*. Anh đầu trọc nhìn ra xa rồi nói giọng buồn *hồi xưa vì em mà tao ở lại hai lớp chờ em còn bây giờ*. Anh đầu đình lên tiếng *có mấy đứa rồi, 2 5 3 đứa hả*. Anh chàng đầu trọc lên tiếng *còn em ở hai năm chờ một thằng nhóc lớp 7* ^_____^ nghe xong cười quá chừng)

Nhưng Phương dùng đôi mắt lạnh như băng của mình khiến cô như một con mèo, nằm im trong lòng anh. Tuy mặt lạnh vậy thôi như trong lòng anh đang cười vỡ bụng vì NP

Phương bế cô lên xe, sát trùng và dán băng cá nhân vào NP xong anh cùng cô đi lòng vòng

-anh Phương ghé vô đây đi

Phương đậu xe vô một quán ăn bên đường, anh ko có ác cảm lắm với mấy chỗ này tuy là một công tử độc nhất của 1 gia đình giàu có và danh giá nhưng quãng thời gian đi học của anh gắn liền với những nơi thế này.

Suốt cả buổi NP bảo Phương dẫn đi nơi này nơi khác, nhưng ko để động gì đến việc mà cô hứa cả, nhưng thấy khuôn mặt vui vẻ của cô nên anh cũng thôi (Phương định viết đoạn này nhiều lắm, vì Phương muốn có một cuộc đi chơi giữa hai người này, nhưng khi bắt đầu viết thì ^_____, hơi khó vì: nhìn người ko dễ, Phương sợ mình nhìn sai, trên thực tế Phương có nhìn người nhưng ko nhận xét từ phía mình mà đánh giá một cách khách quan, có nhiều người nhận xét rất hay, ước gì mình được như những người đó *_____)

Renggggggggggggggggggggggggggggggg

Phương bảo NP lấy cho anh cái di động đang kêu trong ngăn, NP mở ngăn thì một tấm hình rớt ra, NP hơi biến sắc khi thấy tấm hình, nhưng cô kịp thời bình tĩnh đưa cái di động cho Phương, khi điện xong anh quay sang cô. Phương giật lấy tấm hình trên tay cô

-đừng có tự ý đụng đến đồ của anh khi chưa được cho phép

NP ko nói gì, cho dù cô biết rõ là tấm hình đó tự rớt ra chứ ko phải cô lục lọi gì

-cô bé xuống đây đi

NP ko nói gì cô bước xuống

-có một ngày anh sẽ vì em mà từ chối tất cả cuộc hẹn

Nói xong NP bỏ đi, Phương lái xe lao hết tốc độ, anh nghĩ đến lời NP mà khinh, sẽ chẳng có người con gái nào có thể làm anh lay động được, một lần là quá đủ, anh nhớ lại những ngày vừa qua giữa anh và NP đó chắc chỉ là sự thương hại, muốn khám phá một tâm hồn khác lạ, hay chẳng là sự chăm sóc ột đứa em. NP cho anh cảm giác che chở, vui vẻ anh luôn cười khi bên cô

NP bước xuống xe mà lòng nhói đau, từ khi quen anh cô hay về khuya hơn vì phải chờ anh ở cửa hàng vì lỡ anh đến thì sao

Từ khi quen anh mà cô phải đi làm việc, để được thấy anh

Từ khi quen anh cô đã phải luôn tự chăm sóc mình

Vì anh mà cô thay đổi tất cả, nhưng đáp lại anh vẫn vậy lạnh lùng thờ ơ, anh luôn nghĩ đến người con gái đó

NP nặng nề mở cửa

-Phong nhỏ sao bây mới về có biết ba lo cho con lắm ko?

NP ko nói gì cô đi thẳng lên phòng, căn phòng mà trước đây là của chị cô, những gì căn phòng này có được là nó có anh, mái tóc thẳng che khuất đôi mắt, sắc lạnh, anh đang ngồi trên một chiếc moto và cười người đó ko là ai khác ngoài Phương bạn trai của chị cô

[illegible]

-ồn muốn chết, có biết mấy giờ rồi ko

ắc mắc nằm xuống giường nghe cô hát, anh công nhân là cô nàng này có chất giọng rất hay

-happy birthday (ko biết viết có đúng ko, * _____* Phượng cũng dốt đặc môn này, nên phải học nhiều lắm nhất là mấy cái thì^ _____^, hồi lúc mà còn đọc truyện tranh trên mạng tải truyện về đọc mấy chap mới đó, toàn tiếng anh thế là phải dịch thời đồ khổ quá.)

-sao cô bé biết sinh nhất tôi

Phương hơi tức, khi hỏi chuyện gì đó mà hơi liên quan đến anh cô bé này đều bảo là “bì mật” nên anh xằng giọng ngái ngủ

-vậy xong rồi tôi cúp máy được chưa

Người làm phiền anh ko ai khác là người duy nhất nhớ đến sinh nhật anh và hát cho anh nghe, vừa nhìn thấy Phương NP đã ôm chầm lấy cổ anh mà méo máo

-sao anh chậm thế làm NP sợ quá chừng

Vẫn đứng ngoài cửa anh nhà mình và nhìn NP

NP đứng ngoài cửa mà run cầm cập, cô cứ tưởng Phương giận vì cô đã làm phiền anh giờ này, nên bắt cô đứng ngoài cửa thế này, con mắt Phương nhìn chăm chăm vào NP khiến cô cảm thấy khó chịu

-NP lạnh-NP nói với giọng bức tức khi kéo dài chữ lạnh

-lại chuyện gì nữa, ko biết là trễ rồi sao còn làm phiền tôi-Phương quát to, khiến NP giật mình, anh đã xưng “tôi” khiến NP thấy tủi và khóc

-sao lúc nào nhóc cũng khóc vậy

NP bực mình vì Phương bao giờ cũng xem cô 1 con nhóc vậy, nên càng khóc to hơn

Phương đang tay đẩy cánh cửa để đóng trong khi NP vẫn ở ngoài, nhưng anh chỉ thấy bức mình vì sự làm phiền của cô thôi, lại còn khóc, anh ghét con gái khóc, nhưng anh hơi có cái gì đó khi NP khóc

NP liền ôm lấy Phương

-cho NP vô đi

-ko

-NP sợ lắm

-sợ sao còn đèn đây

NP ko nói gì, Phương cảm thấy hơi thở nhẹ của cô, hơi lạnh từ bàn tay lan sang anh

Phương đóng cửa đi vô, NP vẫn ôm lấy anh là cho khi Phương đi thì kéo theo NP luôn, trông cô như con chó con đang quấn lấy chân chủ

-nhóc buồn anh ra đi

NP lắc đầu

-ngoan xiu nữa cho ăn bánh

-làm như NP là con nít lắm mà mang bánh ra dỗ

-con nít mà muốn làm người lớn sao

Ko nói gì NP nhảy lên chiếc ghế xalon và ngồi trên đó

-định nghịch gì nữa đây

-em sẽ chờ anh làm xong việc, rồi chúng ta sẽ đi chơi

-vì sao

-vì hôm nay là sinh nhật anh

-vì thế cô bé lặn lội tới đây chỉ để được đi chơi vào đêm sinh nhật của tôi

NP gật đầu mà mỉm cười

Phương đúng là chịu thua con bé này nữa, đến nhà một thằng đàn ông giữa đêm hôm thế này mà ko sợ gì đúng là gan to.

5. Chương 5

Hắn

"Đồ lạnh lùng

" - Chương 05 -06

NP bị Phương chất vấn một hồi nhưng vẫn ở lại nhà anh, Phương chịu thua cô bé nên để cho cô ở lại anh ko hứa hẹn gì vụ đi chơi cả, để cô chờ lâu thì cô bé sẽ về thôi

Phương mãi chú ý làm việc mà ko để ý tới NP, anh định đứng lên lấy ly nước thì thấy có gì đó nặng nặng trên đùi, anh nhìn xuống hóa ra cái nặng nặng đó là cái đầu của NP đang gối trên đùi anh

Phương phì cười khi nhìn cái mặt nhăn nhó khi ngủ của NP

Anh béo má cô,捏 mũi cô, dơ tay quơ chân nhưng mãi mà cô vẫn ngủ một cách ngon lành chọc tức Phương.

Tức mình anh đứng dậy theo đà NP ngã đập đầu vô cạnh bàn, NP thức dậy nhìn anh chăm chăm, cô khóc ngon lành khi trán bị thương và rướm máu

-anh ác lắm, chảy máu rồi nè

Phương biết là mình có lỗi nhưng mặt vẫn lạnh tanh, tay khoanh trước ngực và nói như thể NP mới có lỗi
-tại nhóc nằm lên người tôi

-nằm có tí mà, làm như gì lắm đó

Nói xong NP khóc tiếp, Phương đi vô lấy hộp cấp cứu ra và nói

-đưa cái trán đây

NP ko vừa cô quay sang nơi khác

-ngoan, xiu nữa dẫn đi ăn bánh

NP liền quay lại hai mắt long lanh

-thiệt đó, NP thích ăn kẹo dẻo xiu nữa anh Phương mua nha

Phương ngẩn ra một hồi, lớn chừng này rồi mà còn thích ăn kẹo, anh tính đùa cho NP nổi giận thôi, ai ngờ phát hiện ra cô thích ăn bánh thiệt

-ok

NP ngoan ngoãn để cho Phương sát trùng vết thương, nhìn cái đầu gật lên gật xuống buồn ngủ của NP khiến Phương phì cười, thế mà còn đòi đi chơi, Phương thấy cái đầu cô gật xuống của NP, anh lấy tay đung nhẹ cho nó quay về phía kia trông NP dễ thương kinh khủng cứ như quay để vậy.

Ngáp thật dài NP vươn vai thức dậy, nhìn xung quanh cái phòng, cuối cùng cô kết luận căn phòng này đích thị là phòng ngủ của Phương nó gọn gàng và ngăn nắp quá chứ đâu như cái phòng của chị cô từ khi vào tay cô thì bừa bộn phải biết, cô đi khắp phòng anh

-xuống ăn cơm đi nhóc

-anh vô lúc nào vậy?

-vừa

-sao anh ko đánh thức em dậy

-để làm gì?

Mặt của NP tiu ngầu xuống, cô biết là Phương lại muốn lật lọng vụ đi chơi anh đã hứa tối qua mà, cô vác khuôn mặt đó đi qua Phương.

Anh biết lắm cô nhóc này lại vì chuyện đi chơi tối qua đây mà anh nghĩ thâm trong bụng là nhất quyết ko chịu thua cô bé này, đòi đi hả tự mà đi. Anh cũng ko ngờ NP dám ngủ lại nhà anh một đêm mà ko sợ gì cả

-nhóc ko đi học sao

-xiu nữa

-nhóc ko học bài vậy sao lên lớp được

-sao lại ko?

-ko lo học bài, ko sợ bị kêu lên bảng sao

-sao phải sợ?

Phương vò đầu bứt tay, chịu thua cô bé này luôn, nói nãy giờ mà ko hiểu

-sợ bị điểm kém

Nói xong anh nhìn NP, hai mắt tròn lên NP nhìn Phương

-em chưa bao giờ học bài cả

Phương ngạc nhiên, chắc lại lo chạy vạy để lên lớp đây mà đúng là công chúa

-anh Phương nghĩ gì vậy?

-nhóc ăn nhanh đi anh chờ đi học

-thôi em ăn đủ rồi em đi đây

Nói xong NP đi ra khỏi cửa xỏ vào chân đôi dép rồi đi ra khỏi cổng, nhìn cái dáng nhỏ nhắn mà Phương suy nghĩ về “một cô tiểu thư”

NP về đến nhà thì ba cô đã đi làm

Bà vú chạy ra khi thấy NP

-cô chủ sao cô về trễ thế

-kệ tôi liên quan gì đến bà

-nhưng ông chủ lo cho cô lắm, ông thức suốt đêm hôm qua sáng nay tính ko đi làm vì cô

-nhưng ông ta vẫn đi đấy thôi, cái công ty đó quan trọng hơn tôi

-sao cô nói thế, cô là con của ông chủ mà

-con

Nói nghe xót xa, NP nhìn bà vú

-cô NP cô ko sao chứ

-vú kệ tôi

NP ngồi sụp xuống ghế, cô mừng tượng cái cảnh mà bố cô bỏ cô lại trong cô nhi viện và chỉ nhận chị cô khi vừa mới sinh về nuôi, lúc đó vì nhà cô kinh tế khó khăn, cô thấy sợ, sợ cái cảnh mà mười 15 năm cô phải chịu đựng trong cái cô nhi viện đó, đánh đập chửi bới, nghe nhầm quá, cô ko tiếp xúc với cái thế giới bên ngoài này đã bao lâu sao mà nó xa lạ thế. Cuối con đường là một ánh sáng và ánh sáng đó là anh mang lại cho cô, nhưng đau khổ hơn anh là người yêu của chị cô, chỉ vì chị cô bị bệnh nên cô được đón về ngôi nhà này, ngôi nhà mà đáng lý ra nói hoàn toàn ko thuộc về cô. Cô đã là đứa mồ côi khi ba cô bỏ cô lại trong cô nhi viện khi vừa mới sinh ra, bây giờ cũng thế, cô biết ba ko hề yêu thương mình mà chỉ muốn có hình ảnh gì đó về người chị hơi giống cô thôi. NP nghĩ chưa chat tại sao cô và chị cô lại giống nhau quá vậy, có phải vì thế mà anh cũng tốt với cô

3 năm sau

Ve kêu, NP có thể cảm nhận rõ hè đã về, mùi của mùa hè sao mà buồn thế buồn đến náo lòng, nhớ lại cũng đã 18 năm rồi, cũng từ mùa hè năm đó cô được sinh ra và bị vứt bỏ. Tại sao chị cô và cô cùng sinh đôi mà ba cô nỡ đối xử với cô như vậy

-anh Phương xem nè

NP vừa dơ cái bằng tốt nghiệp lên và khoe

Nhìn qua cái bằng anh chột reo lên kì lạ

-nhóc giỏi vậy sao 60/60 luôn

NP tặc hào nói

-chứ sao, IQ 180 mà

Phương nghe như ko tin, ko phải có lần NP bảo cô đâu bao giờ học bài ở nhà ra là vì quá thông minh rồi

-thật ko

-anh ko tin

Phương vẫn chọc cô

-uhm, em cái gì cũng ko biết cả

-anh này

Họ đuổi nhau khắp sân trường phổ thông của NP

-anh Phương nè

-sao

-em còn nhỏ lắm hả

-uhm, quá nhỏ

Thấy khuôn mặt buồn của NP anh chọc thêm

-có cần anh che chở ko?

NP nhìn Phương với dấu chân hời lớn trên đầu

-làm anh trai kết nghĩa

Nghe xong NP nói ngay

-ko

-anh ko tốt hả

-anh quá tốt

-vậy là đạt chấm rồi

-em muốn anh làm cái khác cơ

-cái gì?

-chồng

Ko đợi đến 3 giây Phương cười ngật ngoẻo, khuôn mặt của NP tối sầm lại

-anh cười gì?

-anh cười nhóc đúng là trẻ con

-em 18 tuổi rồi

-thế mà nói IQ 180, anh làm sao đi thik một con bé được chứ

-sao ko?

-người gầy nhon, thân hình gì mà- nói rồi Phương chỉ chỉ làm NP đỏ mặt

-kệ người ta

-sao kệ được có người muốn anh làm chồng mà

-hứ, anh khinh em

-đâu dám, dù gì-Phương ngừng, anh ko muốn NP biết từ trước giờ anh tốt với cô chỉ vì cô là em gái của Hà Phong cô chị sinh đôi với cô, anh thấy mình có lỗi với Hà Phong nên anh cũng muốn bù đắp gì đó cho cô, anh nghĩ Hà Phong chắc rất thương cô em NP này vì có lần cô nói với anh là cô rất muốn có một đứa em

Sau bữa ăn tối cùng Phương NP nhảy chân sáo vô nhà

-sao con về trễ vậy?

-con đi ăn với bạn-nói xong cô bước lên phòng

-bạn nào?, trai hay gái

-ông ko có quyền hỏi tôi?

-ba là ba con-ba NP gắt gỏng

-ba....-NP lập lại một cách chanh chua

Cả hai im lặng

NP lặng người bước lên phòng, cô ngả người lên giường

Chuyện đã qua nhưng vết thương vẫn còn đó, nó ko bao giờ phai trong cô cả nó luôn là ác mộng mỗi khi đêm về

Cô vẫn luôn làm trái ý ba mình, một người đã cho cô một thời thơ ấu ko đẹp tí nào

Đã một tuần nay NP ko gặp anh, thế nhưng cô ko gọi vì cô luôn là người chủ động cả, bây giờ cô ko làm cái việc đó nữa

Cô nhớ anh da diết, nhớ lúc anh nhăn mặt, lúc khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc ko biết lỗi khi anh lỡ hẹn với cô, nhớ cá

i điệu cười hơi bán nước và kinh thường của anh, nhớ cái gõ đầu khi cô làm trái ý anh, nhớ cái đêm anh chở cô đi khắp Hà Nội chỉ để thỏa cái mong ước của cô ko được ra khỏi nhà 1 tháng vì phải bó bột ở chân do anh làm cô té, nhớ cái lần cô cùng anh theo dõi một người mà theo cách nhìn nhận của cô là “có vẻ tội phạm hình sự” lúc ấy anh luôn than vãn việc mình đã bỏ biết bao nhiêu việc vì 1 con nhỏ dần ko biết gì mà cũng ra về ta đây biết hết, có lần cô cùng anh đàm mưa chỉ để biết được cái lạnh, cái đau, cái cảm giác mát mát mà mưa mang lại

Anh có nhớ ko, chắc ko vì anh chắc đang vui vẻ với chị cô Hà Phong thì còn tâm trí đâu mà nhớ đến cô được

NP thấy xót ỉnh quá, từ ngày chị cô cũng là người yêu thanh mai trúc mã của anh, do tai nạn giao thông nên qua Pháp điều trị vừa về, thì anh ko còn dành cho cô nhiều thời gian nữa

Phương hơi nghiêng người nhìn Hà Phong, cô vẫn vậy có chăng là càng đẹp hơn lúc trước thôi, trông cô như một phụ nữ thành công, tuy đã cắt tóc nhưng vẫn ko mất đi vẻ quý phái mà mái tóc dài của cô lúc trước

-em khỏe ko?

-khỏe

-cuộc sống bên đó thế nào?

-tốt

-anh thik em để tóc dài

-vậy sao

-em còn giận anh

-ko

-sao ko gọi điện cho anh

-sao anh ko gọi-Hà Phương nói

-em biết mà

-anh vẫn như xưa

-nói thử

-lạnh lùng

Phương ko nói gì, anh thấy lại quá lạ người con gái trước mặt anh, cô ko còn ngây thơ trong sáng như khi anh quen. Cô là người đầu tiên làm rung động trái tim luôn luôn đóng cửa anh, quãng thời gian quen cô anh ko tỏ ra mấy quan tâm cô nhưng anh biết trong thâm tâm, cô luôn là người có vị trí quan trọng trong lòng anh, bây giờ thì sao anh vẫn còn yêu cô anh thấy yêu cô hơn, cho dù cô đã thay đổi.

6. Chương 6

Chương 6

Anh còn nhớ rất rõ ngày ấy, cái ngày mà cô gặp tai nạn đó là 1 ngày mùa thu rất đẹp

Anh bước vô quán nước quen thuộc Hà Phong đang ngồi đó, anh tới bàn kéo một cái ghế ra và ngồi

Sự im lặng bị phá vỡ, khi HP nói

-sao anh ko nói gì?

-anh ko biết nói gì

-anh vẫn luôn lạnh lùng với em, vô tâm

Anh vẫn ngồi đó và nói

-anh yêu anh

-yêu mà anh ko bao giờ gọi điện, lo lắng quan tâm khi em bệnh khiem bị ăn hiếp

HP bật khóc

-sao lúc đó anh ko cứu em

-anh biết em giải quyết lũ đó được

-lỡ ko được thì sao

-thì em ko xứng để đứng cạnh anh

HP ném tia nhìn vô Phương

-anh là người ko có trái tim

Phương cũng hơi bất ngờ, anh biết mình là vậy sao cô ko hiểu cho anh, anh yêu cô là được rồi, sao yêu phải lo nghĩ nhiều thế

Anh đuổi theo HP

Anh thấy cô chạy ngang qua đường, và trong giờ phút đó

Cô đã xa anh mãi mãi

Người ta đem cô vô viện, hai tuần sau ba cô chuyển cô sang Pháp chữa bệnh, anh hoàn toàn ko biết tình hình của cô, tuy anh đã mở miệng xin ba cô nhưng ko được chấp nhận ông cho rằng con gái mình bị vậy là do anh

Anh tự trách mình nếu lúc đó anh ko nói những lời đó để cô hiểu lầm phải chạy đi thì đâu có xảy ra chuyện này

Anh còn nhớ rất rõ, hôm ấy cô nằm đó, bất tỉnh mà ko nhìn anh mỉm cười như mọi khi, anh đã hoảng đã khóc khi cô ko nói gì khi anh gọi

Sau hơn 7 năm điều trị cô đã hoàn toàn bình phục, cô đã gọi điện đến gặp anh, anh bất ngờ và vui mừng

-em về lần này là có chuyện muốn nói

-chuyện gì?-Phương vẫn lạnh trong lời nói, nhìn HP

-em sắp cưới chồng, lần này về là để đưa thiệp

Phương chết lặng với cái tin đó

NP đến chỗ Phương hỉ, nghe giọng của anh cô biết anh đã biết. Biết người mà anh luôn chờ đợi tuy chưa có lời hẹn ước gì, người ấy sắp lấy chồng

NP tới nơi thì Phương đang ngồi gục trên ghế

-anh Phương

Phương dơ chai rượu và nói

-nhóc hử, uống với tôi

Anh tu một hơi và hết, anh cố dốc dốc xuống xem có còn giọt nào ko, nhưng cái chai đã hết anh liền nói

-cho hai ly

-anh Phương thôi đừng uống nữa

Phương ko nghe anh đón lấy ly rượu từ tay bồi và bước ra khỏi bar

NP đi theo Phương suốt 1 quãng đường dài, thấy anh gục xuống cô liền chạy tới

-anh Phương

Phương như lạc vào thế giới khác anh nói

-anh đã chờ cô ấy 7 năm, 7 năm để xin cô ấy tha thứ và nói anh cũng yêu cô ấy nhưng

-anh Phương về thôi

-cô ấy đã lấy chồng

NP lặng người, hôm nay chị cô lấy chồng nên anh mới như vậy, anh ko bao giờ uống rượu nhiều như vậy cả, NP nhìn Phương cô nghĩ: chắc cả đời này anh với cô mãi mãi trên hai con đường thẳng song song

Bất ngờ Phương qua đường, NP chạy theo, cô nghe thấy tiếng còi xe vang lên, quay sang chỗ Phương cô biết anh sẽ chết mất, chiếc xe đang tới gần, NP như gào lên khi chiếc xe hất văng anh ra xa, cô ngất đi

NP ngược lên thì thấy cái mùi mà cô ghét nhất xộc vào mũi

-NP em ko sao chứ

NP quay sang nhìn chị mình, cô cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra và nó đã hiện lên cái cảnh mà cô nghĩ nó luôn luôn là 1 giấc mơ

NP hét lên hoảng loạn

-chị, anh Phương sao rồi

Hà Phong ko nói gì, cô rõ hơn ai hết em cô rất yêu Phương nếu biết tình trạng của anh chắc nó sốc lắm, nên cô ko nói cô ko muốn đưa em cô phải chịu thêm bất cứ đau khổ nào nữa

-Phương ko sao đâu

NP hét lên

-em ko tin, em phải đi gặp anh ấy

-Nhật Phong em bình tĩnh đi

Ba cô bước tới

-con nên nghỉ ngơi đi

-tôi ghét ông

-ba biết là ba có lỗi

-ba có lỗi nếu ba biết quãng thời gian tôi sống ở đó như thế nào chắc ông ko nói thế

-em ko nên nói thế với ba

NP nhìn ra cửa sổ, cô căm ghét nơi này, đã bao lần cô vô viện vì tự tử ko thành công, cô ko muốn sống trong cái lồng kính khủng luôn cho cô ác mộng

-ông ko biết chứ, tôi đã nhiều lần vô cái bệnh viện này ông có biết ko

Mọi người sững sờ nhìn NP

-vì tôi tự tử ko thành công đó, ông biết ko, ông cho tôi một tuổi thơ ko mấy êm đềm như bao đứa trẻ khác nói sao tôi ko căm ghét ông

Nói xong NP đưa lên

-em định đi đâu

-em đi tìm anh Phương

-em ko được đi

-tại sao

HP ko nói gì, cô nhìn vô chồng mình từ nãy giờ chỉ đứng lặng nghe cuộc cãi vã giữa gia đình cô

-ảnh có chuyện gì phải ko

-Phương khỏe rồi em ko phải lo

-đừng dụ tôi như con nít ba tuổi, chị nói đi ảnh sao rồi

-Phương ko bị gì hết chỉ phải nằm lại viện theo dõi thôi

-chị xạo tôi, mọi người ko nói thì tôi sẽ nhảy lầu cho coi

Nói là làm, NP chạy nhanh đến cửa sổ trước con mắt đau lòng của mọi người, HP biết em mình nói là làm nên cô bật khóc

-anh sẽ nói thay HP-chồng HP lên tiếng

-anh ta bị tàn phế và mắt có thể ko nhìn thấy được nữa

NP ngồi sụp xuống, cô khóc nấc lên

NP ngồi sụp xuống, cô khóc nấc lên

Suốt 1 tháng liền NP chỉ ngồi tròn phòng bệnh của mình ko màng tới ăn uống, mọi người đều hết sức lo lắng

Cô ko để ý đến có người đằng sau mình

-NP em đừng hành hạ bản thân mình nữa

NP gương đôi mắt vô hồn ra cửa sổ nhìn vô khoảng không vô hạn

-em muốn gặp anh Phương

HP như nghe nhầm, cô kêu lên can em

-NP, em đừng bướng nữa

NP quay đôi mắt về phía chị mình

-tại chị hết, anh yêu chị nên mới uống rượu và ra nông nỗi thế này, chị cướp hết tất cả, cướp đi hi vọng sống của em-NP quay lại khoảng trời riêng của mình

HP ko nói gì, cô biết em mình phải chịu rất nhiều đau khổ trong khi cô sung sướng quá, nên đau khổ nhìn em và đồng ý

-chị sẽ dẫn em đi gặp Phương nhưng em hứa là phải ăn uống đầy đủ, và đừng quá xúc động khi gặp Phương
NP gật đầu đồng ý

NP có thể thấy rõ anh đang ngồi đó, khuôn mặt lạnh tanh nhìn mơ hồ đi đâu đó như người mù, cô cay đắng “mù” đúng là anh đã mù, anh ko nhìn thấy cô nữa

NP ngồi sụp xuống khóc hiện thực trước mắt quá đối phủ phàng, Phương ko còn là Phương của ngày trước nữa

(Phương sợ mấy cảnh này, mấy cái cảnh mà mắt mù hay ko đi được đó, nó làm Phương liên tưởng đến những thương tích, nói chung là Phương bị ám ảnh đó, nên mong mọi người thông cảm)

Đã hai ngày từ ngày NP đến thăm Phương cô như người vô hồn hơn, đôi khi giật mình giữa đêm khuya. HP rất lo cho em từ khi gặp Phương ở bệnh viện em cô đã là người ko hồn

Bước vào căn phòng đã là từng của mình bây giờ là của NP, cô thấy em mình ngồi bó gối trên giường mắt lơ đãng đi đâu đó

-chị NP muốn gặp anh Phương

-chị xin em-HP như van em mình, cô biết gặp Phương hỉ làm em cô đau khổ hơn thôi

Nhìn NP một hồi lâu cô nói

-được, chị sẽ chở em đến nhà Phương

Vừa bấm chuông HP vừa suy nghĩ, đã có thời quá quen thuộc với căn nhà này

Một cô gái dáng nhỏ nhắn bước ra

-cô là

-bạn Phương

-mời cô vào

Cô gái dẫn NP và HP vô nhà

NP bước vô, căn nhà ko thay đổi nhiều

-hai cô nên ở đây để tôi lên hỏi cậu chủ, chứ tâm trạng cậu ko được tốt

HP khẽ gật đầu

Bỗng từ trên lầu vọng xuống là tiếng chửi bới và tiếng loảng choảng

Cô người làm đi xuống

-xin lỗi hai cô, cậu Phương ko muốn gặp

HP giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô người làm, và quay sang em mình

-chị chúng ta về

Hơi bất ngờ với quyết định của em mình, như cô ko ý kiến

HP bị rịn chia tay em, cô sắp về Pháp vì cô ở bên đó, vì tình trạng của NP nên cô phải nán lại xem tình hình thế nào, nhưng thấy em mình phục hồi lại nên cô rất vui

-nhớ phone cho em

-uhm

Vừa nói hai chị em ôm nhau, HP bắt đầu rớm nước mắt, cô ko muốn xa cô em này chút nào

Nhìn HP cô mở ví ra và lấy ra 1 cái vòng tay và trao cho NP

-cái vòng này chị rất quý, chị muốn tặng nó cho em

-Phong ko lấy đâu, chị quý nó lắm mà

-nhưng chị quý nó hơn em, em xứng đáng với nó

Nói rồi HP đeo chiếc vòng vô tay em mình, NP nhìn chiếc vòng thik thú, nó có cái hình gì rất ngộ ngộ, cô lắc mạnh một cái là nó kêu rất hay

-em cảm ơn chị.

7. Chương 7

NP mở cửa, cánh cửa cô đã quá quen từ ngày ấy, cái ngày mà chị cô đi và cô đến nhà Phương

Anh ngồi trên chiếc xe lăn, phòng tối om, vừa nghe tiếng động anh đã chửi

-cút đi

Phong bình thần tới cạnh anh, cô đặt nhẹ tay mình lên tay anh

Như phát hiện ra sự khác lạ ko phải là người giúp việc, anh hất cánh tay đó xuống và hét

-cút, các người muốn nhìn thấy tôi thế này lắm hả

Phong như ko nghe cô như 1 người câm chỉ biết hành động, cô đi khắp căn phòng lượm tất cả các mảnh vỡ thủy tinh, gối, mềm do anh vứt và ném. Chị người làm ko dám vô phòng vì anh luôn nén những gì gần tay mình nên chị sợ, chị chờ lúc Phương ngủ chị mới vô

-cút đi

NP dọn sơ cái phòng và tới gần Phương, như cảm giác được Phương đẩy mạnh người đang đi tới, Phong ko kịp làm gì thì bị té, cái vòng chị cô tặng vương vào cạnh xe của Phương theo đà bị dứt, cánh tay Phương dơ lên đụng trúng cái vòng nó bay lên cao hòa quện với gió nhẹ đã tạo ra một âm thanh rất nhẹ và leng xeng khi rớt xuống đất

Phương như nhận ra cái gì đó quen thuộc lắm

-cái đó là cái gì

Như ko hiểu Phong ko nói, cô đau đang quá đau với cú ngã vừa rồi

Phương ko thấy ai trả lời, nên anh đánh chính

-cái vừa kêu là cái gì

Phong như hiểu cô đi tới chiếc vòng lượn lên và đi gần tới Phương, cô chạm nhẹ vô tay Phương ban đầu là có sự bức tức của Phương khi có người lạ đụng vô tay mình, như ko cảm giác được có cái gì được đặt vô tay mình, bàn tay đó là tay của một người con gái anh chắc thế vì nó nhỏ, nên anh thôi

Sau 1 hồi sờ cái vật lạ được đặt vô tay mình

-Hà Phong phải ko?

NP giật mình khi Phương nói về chị mình, cô đau lòng nhận ra trong lòng Phương chị cô luôn là tất cả

-em thấy vui khi tôi như thế nào lắm phải ko?

Chỉ là sự im lặng chìm ngậm, Phương hét

-em hạnh phúc khi thấy tôi như thế này lắm hả

Phong bật khóc, cô ngồi xồng cạnh xe lăn của Phương, mở nhẹ tay anh ra và lấy nhón tay mình viết nhẹ lên tay Phương “em thương anh”

Phương như đoán lầm, anh đẩy Phong ra, lần này ko may mắn như trước cô đầu cô đập vô cạnh bàn và rướm máu.

Nghe tiếng chửi của Phươngc hị người làm chạy lên thấy Phương đang nằm đó

-cô Phong, cô ko sao chứ

Ko nói NP chỉ vẩy tay ra hiệu ko sao

Cô biết Phương nhận nhầm cô với chị mình vì chiếc vòng, cô ngồn dậy và bước ra

-đuổi cô ta đi

Chị người làm nghe tiếng quát liền dạ to

Phương ngồi trong phòng gặm nhấm nỗi đau, khi bị như thế này anh như hiểu ra bạn bè là lũ bỏ đi, họ đều quay lưng với anh khi anh như thế này. Ko hiểu sao HP lại đến thăm mình, hay là đến để xem cái hình hài tàn tạ của anh

Phong mở cửa phòng anh, nó vẫn như tuần trước tối om, ko một ánh sáng, cô bước đến bên cửa sổ kéo rèm lên

Nghe tiếng bước chân Phương thức dậy và nói

-đừng kéo rèm

Ko có tiếng trả lời mà thay vô đó là sự im lặng, như vẫn có tiếng kéo rèm, làm Phương tức và quát

-điếc hả

Ko có gì đáp lại ngoài sự im lặng, bỗng có tiếng vang lên , nó nhẹ và trầm bổng, Phương nhận ra đó là bài hát anh rất thik

-tắt ngay đi, tôi bảo mà

Phương quơ tay lấy được cái bình hoa gần giường, như tìm được vũ khí anh ném mạnh về phía anh cho là có người đang đứng, anh chỉ nghe tiếng vỡ loảng choảng của cái bình ngoài ra là sự im lặng hòa vào tiếng nhạc

-chị Hồng đâu

Gọi 1 hồi mới thấy chị người làm lên, anh quát

-chị điếc sao mà ko nghe tôi gọi

Chị người làm khúm núm

-dạ tôi bận giặt đồ

-chị đuổi ngay người mới sáng sớm đã làm ồn phòng tôi này giờ nhanh lên

-thưa cậu

-nhanh lên

-dạ

Quay qua Phong, chị Hồng tỏ ánh mắt van xin, tiếng gót chân quay đi ra khỏi cửa

-cô ta đi chưa

-dạ, cô ấy vừa đi

-chị ra ngoài đi

-dạ

Chị Hồng lui ra ngoài, chỉ còn lại mình Phương ngồi trong phòng với tiếng nhạc

-chị Hồng

Chị Hồng vừa nghe đã chạy lên

-dạ cậu gọi

Chỉ về phía đang phát ra tiếng nhạc

-tắt ngay nó cho tôi

-dạ

Phương ngồi trong căn phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy hơi thở bực tức của anh, anh ghét cái thế giới ánh sáng mà anh ko còn cơ hội được dịp nhìn thấy nữa, bây giờ đối với anh tất cả chỉ còn là một vùng toàn màu đen, đen ngòm, ko một tí ánh sáng hi vọng

Anh chợt nghĩ đến NP, ko biết giờ này cô nhóc này đang làm gì, sao ko thăm anh, hay có phải cô nhóc này cũng kinh bĩ khi anh bị như vậy

Tiếng cười khanh khách của Phương vang lên trong cái ko gian tĩnh lặng thấy sợ đó

Anh cười mà khóc, cái việc mà anh chưa bao giờ làm cả, gục đầu lên cái chân què quặt của mình anh thần thờ

Tiếng nhạc vang lên, vẫn bài hát đó, vẫn tiếng chân nhảy nhót quanh căn phòng anh tất cả đã quá quen thuộc, nhưng cử chỉ, những hành động cho dù anh ko nghe nhưng anh cảm nhận được.

Anh đã làm tất cả nhưng việc để đuổi cô đi nhưng vô ích cô vẫn ngày ngày đến mở nhạc đánh thức anh dậy, cắm hoa lên cái bình mà cô mua, theo lời kể của chị Hồng thì cô đã bị hổ khi mua cái bình này, cô tức lắm như bà chủ ko chịu trả lại tiền cho cô

Cô hay nấu những món Phương thích, mỗi buổi chiều cô luôn dẫn anh đi dạo và luôn luôn là 1 con đường, anh biết mà con đường có mùi hoa sữa thoang thoảng

Cô luôn biết cách làm anh vui khi thất sảo cho anh nghe mỗi lần đi dạo, chị hồng cũng nói chỉ vì muốn anh đỡ buồn và thay đổi không khí cô đã tập thất sảo

Phương luôn thắc mắc tại sao HP ko bao giờ trò chuyện với anh hay cô chỉ thương hại anh mà quan tâm anh

Cô luôn viết những thứ cần nói lên tay Phương thôi

Anh đôi khi nổi nóng với cô khi nghĩ đến việc vô đã có chồng mà còn quan tâm đến cô

Nhiều lần anh gắng hỏi, nhưng cô ko trả lời mà chỉ thổi 1 bản nhạc nghe rất đổi buồn

Phong nhón nhẹ chân, cô đi đến gần Phương, định hù anh thì

-đừng nghịch nữa

Hứ một cái cô quay lại kéo rèm, cô ko ngờ anh phát hiện ra cô sớm thế, lần đầu tiên hù anh, anh giận lắm. Anh đã quát lên khi cô đặt tay mình lên vai anh

-anh muốn ăn chè

Phong đi chợ mua đậu về nấu chè

-nhóc con

Phong giật mình quay lại, thì ra là thằng bạn học chung lớp hồi cấp 3

-làm tao giật mình

-tao chỉ ko ngờ là

-ngờ gì?

-mày đẹp ra

Hất mặt để áp đảo sự mĩa mai của thằng bạn, Phong nói

-tao mà, đẹp từ xưa rồi

-dạo này sao rồi, thằng cha đó vẫn thế hả

Tối sầm mặt lại, Phong nói

-kệ tao, ko phải việc của mày

-đâu được, tao là cây si số 1 của mày mà

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Phong, Tuấn liền làm trò, anh nhảy nhót với dáng vẻ rất buồn cười nhưng Phong vẫn nhìn chăm chăm khó tính

-thôi mà

-hứ

-chầu chè được chưa

-tao ko rảnh

-ba chầu ăn dần dần được chưa

Gật đầu đắc thắng, Phong cười tủm tỉm

-nhớ đó, nuốt lời mà đánh chít

-ko dám, bà mà giận thì tôi sẽ mất ăn mất

Tuấn rất vui vì gặp Phong nên anh tình nguyện chở cô về nhà Phương, năn nỉ mãi Phong mới chịu

-chở bà cho đằng hoàng đó ghen

-ok, tôi mà

Nói rồi Tuấn phóng xe, nhưng chạy rất chậm

Phong chỉ vào căn nhà to

-đây đây nè

-đây hả

-uhm

-to ghê, nhà hần ta hả

-hần gì?

-thằng hay chở bà đi chơi hồi cấp ba, nghe nói chẳng bị tai nạn có phải là chủ nhân ngôi nhà này ko?

-hỏi chi

-để biết

Ko nói Phong đi vô nhà, khi chị Hồng đi ra

Tuấn phóng xe đi

-ai vậy cô Phong

-bạn

-cậu ta đẹp trai thật

Ko trái lời NP bước lên mấy bậc tam cấp, đi vô nhà nấu chè cho Phương

Nấu xong thì trời đã gần tối và mưa lớn

Phong xin chị Hồng cho cô ngủ lại đây 1 bữa, vì trời mưa quá lớn

Cô bảo chị Hồng mang chè lên cho Phương còn cô đi tắm

-chị Hồng

-dạ

-Phong đâu

-cô ấy đang tắm

Vừa lấy chè ra chén, chị Hồng nói

-à, cậu chủ có biết bạn của cô Phong ko?

Bình chén chè, anh hỏi

-bạn gì?

-cậu ta đẹp trai lắm, tôi thấy cậu ta chở cô Phong về khi cô đi mua đậu về nấu chè, trông họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ

Phương đặt chén chè đang ăn dở xuống

-chị ra ngoài, tôi muốn được yên tĩnh

-dạ

Chị Hồng biết mình đã nói những điều ko nên, biết lỗi chị khúm núm sợ hãi.

8. Chương 8

Phong tắm xong cô gõ cửa phòng Phương nhưng ko có ai trả lời, cô liền mở cửa

Cái gì đó bay ra về phía cửa ko kịp nè cái vật đó đập ngay vào trán Phong, cô ngực xuống và ôm trán. Cái vật mà Phong vừa lãnh trọn là cái chén chè mà cô múc cho Phương, mặt anh hầm hầm

-cút ngay

Chị Hồng hoảng, khi trán máu trên trán Phong ướt đầm sang tay đang che trên trán, máu chảy rất nhiều

-trời ơi, cô Phong để tôi gọi cấp cứu

Phương rỗi lên, anh chỉ tức giận quá mà làm bữa ko ngờ lại gây ra việc này, khi Phong được đưa đi, anh hỏi hận vô cùng, cô vẫn ko nói gì, ngoài sự im lặng.

-chị Hồng

-dạ

-Phong sao rồi

-cô ấy hơi khỏe lại rồi, nhưng

-nhưng gì?

-trán cổ sẽ để lại sẹo

-sẹo

-dạ, do mảnh chai gim sâu vô trán nên gây nên sẹo khi lấy ra, cổ đẹp thế mà bị

Ngừng lại, chị Hồng biết cũng vì cái miệng chị mà Phong mới ra nông nổi này

Phương ngồi đếm từng ngày, vậy là đã 11 ngày anh ko thấy Phong đến, anh nhớ cô da diết, và luôn tục trách mình sao lại hồ đồ như thế

Phong đi bưng chén cháo lên phòng Phương gõ cửa

-vào đi

Tiếng bước chân nhẹ nhàng của chị Hồng hôm nay sao khác quá, chị đâu cẩn thận như vậy được

-chị đổi tính rồi, hồi trước chị đi lạt xạt trong phòng tôi, chứ ko như Phong-Phương ko nói tiếp anh ngừng và nhìn đi xa nơi mà anh đâu hề nhìn thấy

Phong lại gần anh, nắm bàn tay anh, mở nó ra và viết vào ấy

-em nè?

Phương quay đầu lại, anh ngẩn người ra

-em đến đây làm gì?

-chơi với anh

-anh ko cần

-nhưng em muốn

-em ko giận anh sao?

-giận gì?

Phương ko nói

-em chả giận gì cả

Phương đưa bàn tay lên sờ soạng tìm Phong, anh đặt tay lên đầu cô, vuốt tóc cô, anh bất ngờ

-em mới cắt tóc

-anh ko thik sao

Phương nhăn mặt

-ko

-em để tóc ngắn rất dễ thương đó

-anh ko thik-Phương lặp lại

-tại sao

-ko sao cả

Kết thúc câu chuyện trong im lặng, Phong ngồi suy tư còn Phương thì suy nghĩ

Nghe tiếng mở cửa, Phương kêu

-sao em đến trễ thế

Ko có ai trả lời anh lặp lại, lúc đo

-cô Phong bị bệnh nên ko đến được thưa cậu

Mặt Phương biến sắc, vừa hôm qua cô còn trò chuyện với anh sao cô lại bị bệnh nhanh thế được

-hôm qua lúc cô ấy về, gặp mưa và bị cảm

-nặng ko chị Hồng

-nghe nói hơi nặng

-tôi muốn đến thăm cô ấy

-nhưng cậu chủ, hôm nay ông bà chủ đi du lịch bên Ý về

-nói là tôi đi công việc

-dạ

Tuy bị vậy nhưng Phương vẫn tự tay điều hành công ty với sự giúp đỡ của ba cô và có cả Phong nữa, cô luôn làm thành tốt mọi nhiệm vụ anh dao

Anh thấy thương cô quá

-chị Hồng chuẩn bị xe cho tôi đi

-dạ

Người tài xế đặt chiếc xe lăn của Phương xuống t

rước nhà Phong, chị Hồng đẩy chiếc xe tới và bấm chuông

-ai vậy?

-tôi muốn gặp cô Phong

-cô Phong bị bệnh nên ko tiện gặp

-tôi có thể thăm bệnh cô ấy được ko-Phương nói

-nhưng ông chủ bảo, ko cho ai gặp cô chủ cả

-cứ nói có Phương đến tìm chắc ông chủ cô sẽ đổi ý

-dạ, cậu chờ tôi chút

Cô người làm lúc này, bước ra với vẻ mặt khác hẳn, ko khinh bỉ như khi nhìn thấy bộ dạng vừa què vừa mù của anh mà xem thường

-mời cậu và bác vô

Chị Hồng hất mặt đi vô

Phương và chị Hồng được đưa tới phòng Phong, nhìn thấy Phong đang nằm trên giường mắt nhắm tịt chị Hồng kêu lên

-tội nghiệp cổ quá, mình về hay để cô ngủ hả cậu

-Phong đang ngủ hả

-dạ

-chị cho tôi tới gần cô ấy đi

Chị Hồng cho chiếc xe lăn tới sát giường Phong

Phương ko nói gì, anh lặng lẽ ngồi nghe hơi thở nhẹ nhàng của Phong. Anh thấy sao mình bất lực quá, ko giúp gì khi cô bị bệnh cả

-cậu chủ, cô Phong tỉnh rồi kìa

Vừa thấy Phương, Phong ngồi bật dậy định nói gì thì thôi, cô lấy tay anh và viết

-anh đến đây làm gì?

Khuôn mặt ko mấy hớn hở như Phong anh nói

-anh ko được đến đây sao

-em ko có ý đó

-em chê anh què ko đi được, mù ko nhìn thấy đường nên ko đến được sao

-em ko có ý đó

Phương tỏ gì ra, mặt anh lạnh lùng nói

-chị Hồng chúng ta về

-nhưng cậu chủ chúng ta chưa

-tôi muốn về ở đây ai là chủ

Chị Hồng ko nói gì, chị lặng lẽ đẩy chiếc xe lăn của Phương ra khỏi phòng Phong để lại mình Phong, cô đã khóc từng giọt nước mắt cứ chảy

2 năm sau

Phương vừa đặt chân xuống sân bay, Thúy Hằng liền đặt lên má anh 1 nụ hôn

Phương vừa đặt chân xuống sân bay, Thúy Hằng liền đặt lên

má anh 1 nụ hôn quá ư là ngọt ngào với cô, nhưng về mặt

Phương vẫn lạnh tanh. Từ khi quen anh bên Mỹ, lần đầu gặp mặt anh đã thu hút cô, bởi khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo. Anh sang đây để trị bệnh và cuộc phẫu thuật đã thành công, mắt anh đã tìm lại ánh sáng, và chân có thể đi được như vẫn chân thấp chân cao, nhưng cũng ko làm mất phong độ của anh. Cô đã theo anh về Việt Nam chỉ mong anh để ý tới Trong khi đó

Phương lại mong được gặp HP quá, chính cô là nguồn sáng giúp anh chịu qua Mỹ chữa bệnh, cô luôn luôn gửi thư động viên anh, nhưng sao từ khi biết tin anh khỏi bệnh cô bắt tâm luôn với anh, anh gọi điện hỏi thăm nhưng vô vọng. Lần này về nước chủ yếu là anh muốn gặp cô để hỏi rõ.

-Phong nè?

-dạ

-cháu định ko gặp cậu chủ sao?

-người anh muốn gặp ko phải là cháu

-nhưng người chăm sóc cậu từ bữa giờ là cháu chứ ko phải

chị cháu, dì tin là cậu chủ có tình cảm với cháu

Phong ko nói gì, cô suy nghĩ nhiều lắm về chuyện có nên nói cho anh biết ko, nhưng anh biết rồi có xa lánh cô ko

Một bàn tay rộng đặt lên vai Phong, khiến cô giật mình

-nhóc là NP phải kó?

Phong ngẩng lên nhìn, cô vui mừng khi thấy anh người mà cô hằng mong nhớ, nhảy lên ôm lấy cổ Phương

-nhóc vẫn thế-Phương nói

-là sao?

-trẻ con, nhưng đầy sức sống

-khen hay chê người ta đây

-khen hết đấy

Vừa nói Phương vừa nhéo mũi Phong, cô cười. Chỉ có khi làm NP cô mới có thể đối diện với anh được, cô quyết định

ko nói cho anh biết cô là người chăm sóc anh

Phương kể cho Phong nghe những ngày tháng tối tăm của anh, và người mà anh nhầm tưởng là chị cô đã giúp anh rất nhiều là người anh rất mang ơn

Lòng Phong rỉ máu, anh chỉ xem cô là ân nhân, thế mà cô lầm tưởng anh có chút tình cảm với cô

-sao bây giờ mới tới thăm anh

-em bận học bên Ý, và cũng có hỏi thăm nên mới biết

Như nhớ ra anh đập vô đầu

-anh quên bếng mắt, em có ý định sang đó học lâu rồi mà, học sao rồi

-em mà anh lo gì?-Phong nói mà lòng quặn lại, vì anh cô đã bỏ học 2 năm. Tuy là chị em sinh đôi nhưng HP hơn cô tất cả, một sự nghiệp vững chắc, 1 ông chồng hết mực yêu thương, và còn bé Vinh nữa chứ. Phong thấy tủi thân, cô thua kém chị cô về mọi thứ, và luôn ko được đầy đủ.

9. Chương 9

Bây giờ Phượng thấy càng ngày mình càng chả có tí tiến bộ trong chuyện viết lách này cả, hơi chán, Phượng tập trung nhiều cho việc chạy bàn vào ngày chủ nhật và thứ bảy, lo cho cái nhà trong cyword, và học hành nữa, quá trời công việc

Nhiều quá, lại cộng thêm chuyện viết truyện này nữa hơi oải, và mệt vô cùng, chắc lần sau ko tham nữa, chỉ nghĩ được phần đầu và phần cuối, còn phần giữa chưa nghĩ gì hết, ngu mà lì nhỉ.

Hiện tại Phượng hay ko vô được hht nên Phượng pot truyện vô nhà Phượng (xem phần chữ kí), các bạn có thể vô phần kho báu, có hai thư mục lấy tên truyện luôn, các bạn vô đó mà đọc. Khi đến chủ nhật, nếu Phượng vô được hht thì pot ko thì chờ dịp khác

Phong đi bộ trên con đường mà cô đã quá quen thuộc, hơn hai năm, mỗi ngày cô đều đi con đường này để đến nhà anh và từ đó về nhà

Cô suy nghĩ miên man, vậy là chị cô sắp về nếu chị biết cô giả chị để ở bên Phượng chị có chửi cô như ba cô ko, bây giờ chị đã có con và nghe nói rất hạnh phúc cùng anh rể

Phong vẫn vậy chỉ đọc mỗi hai màu trắng đen, cô đứng ngược chiều gió, gió thổi bay mái tóc cô lên cao và nhẹ nhàng đáp xuống, khuôn mặt đượm buồn NP khẽ hát, hôm nay cô đến tìm Phượng nhưng anh đã đi đâu mất

Cô đi dọc theo con đường vừa đi vừa nghĩ mông lung ko mục đích, cứ như thế cô đi đi miết đến khi chán, nhìn lại đồng hồ và bắt xe về nhà

Cô làm mọi việc như ko có hồn

-Phong em đi đâu về vậy, sao ko ra sân bay đón chị?

Phong như trở về thực tại, cô nhìn chị mình, chị cô vẫn vậy đẹp và yêu đời

-em quên

HP như biết em mình đang buồn nên ko dò hỏi nữa

-chị có quà cho em nè

-quà

-uhm, em ko thích sao?

-đâu có

Vừa nói NP vừa xò tay ra như nhận quà, HP như hiểu ra cô cười và nói

-cuối tuần khi bữa tiệc của ba được tổ chức thì, chị sẽ đưa cho em

-đưa giờ ko được sao, em hơi hồi hộp đó

-càng hay chứ sao

Thế là tối hôm đó hai chị em Phong nói chuyện, NP kể chuyện cô cho chị mình nghe vì nghĩ nó có thể phá vỡ hạnh phúc của gia đình chị mình

0o0

Không khí náo nhiệt của bữa tiệc ko làm NP vui hơn, tâm trạng cô vẫn u buồn, HP thấy vậy liền bảo

-em buồn chuyện gì sao?

-ko

-kể chị nghe đi?

-đâu có, em vui lắm

-vậy sao

-uhm

-nhớ đừng nói nhiều đó, em đang bị mất tiếng mà

-dạ thưa bà hai-nói với cái giọng ồ ồ của mình, NP như pha trò

Vừa nói NP vừa cười vừa le lưỡi

-chẳng lẽ chị muốn em như thế nào

HP cười khi em mình làm trò

-thôi đi xí quá à

-kệ em

Vừa nói NP hướng con mắt về phía 1 đám người đang bu

quanh lấy cái gì đó, cô hơi tò mò, và nhìn chăm chú, trong cái đám đông đó có 1 người đang cười vui, kể chuyện của mình ọi người nghe, lòng cô khi thất lại vì người đó ko phải ai khác mà là anh.

Trong suốt buổi tối anh luôn chú ý HP, luôn nhìn chị cô, mà ko thềm hỏi thăm cô lấy 1 câu, bản thân NP nghĩ “ko biết anh có thấy cô ko nữa”

Cô hơi lo sợ vì anh sẽ phát hiện ra rằng cô dối trá khi bữa tiệc kết thúc cho xem, cô buồn với ý đó. NP đi dạo quanh vừa và ngồi lên ghế, ngoài trời mát rượi ko ngọt ngào như trong nhà, cô thấy thoải mái hơn khi ở ngoài này chỉ tội hơi tối, vừa lúc đó chị cô đi ra

-Phong

-chị hả?

-chứ nghĩ anh nào?

Chỉ cười chứ ko trả lời, cô xịch ra cho chị mình ngồi

-em buồn chuyện Phương phải ko?

Hơi ngạc nhiên

-bố kể chị nghe hả

-ko, hồi nãy chị gặp Phương

Tim Phong như giật thót lên, vậy là anh đã gặp chị cô và đã phát hiện

Giọng run run

-anh nói sao chị?

Hơi ngừng, chị cô nói

-chị đã nghĩ rất nhiều về món quà chị tặng cho em, và chị đã tìm được rồi, em chờ nha

Vừa nói HP đi vòng đằng sau vô nhà, để lại chấm hỏi lớn trong lòng Phong về chuyện Phương nhiều hơn về món quà

Cô bất ngờ khi có ai đó ngồi vô chỗ chị mình vừa ngồi, đó là một người đàn ông chứ ko phải phụ nữ, cô thấy sao mà có con trai vô duyên thế chứ, định nói nhưng cô đã bị ngất lời

NP vô cùng ngạc nhiên

Người đó ko ai khác mà là Phương, cô nhìn anh nhưng do trời tối nên cũng nhìn ko rõ

Định lên tiếng nhưng, anh lên tiếng trước

-em vẫn khỏe ch?

Quá xúc động cô ko nói được gì, làm Phương nhầm nên anh hỏi tiếp

-HP em ko bị sao chứ

Như điếng người, cô ko nói được gì nữa, mà khóc, cô ko dám khóc to và ko để cho anh biết

Phương suy tư một hồi, anh hỏi tiếp

-anh yêu em Hà Phong

-.....

-quãng thời gian ở bên em là thời gian tuyệt vời nhất với anh, nó luôn là động lực thúc đẩy anh vượt lên tất cả

-.....

-trước khi em bị tai nạn thì anh đã thik em, nhưng lúc đó anh luôn phủ nhận, em à

-.....

-anh ác quá phải ko?, chính anh đã gây ra tai nạn cho em mà

-.....

-lần này về đây, anh muốn hỏi: “tại sao em lại chăm sóc anh lúc anh suy sụp nhất, tại sao trong khi em đã có tất cả”

Vừa nói anh vừa ngục xuống chân và im lặng

-em nói gì đi?

-đừng im lặng

Cầm tay Phương cô nhẹ nhàng mở từng ngón tay ra, và viết

-em cũng yêu anh

-yêu anh sao em lại lấy người khác (chỗ này tìm từ mãi nhưng tìm ko ra từ thik hợp nên dùng luôn)

Nhật Phong khóc, cô luôn tự nhủ người anh yêu luôn là chị mình, nhưng sao cô đau khổ thế này.

10. Chương 10

Phương quá vui mừng vậy là HP vẫn còn yêu anh, anh cứ tưởng tất cả đã hết hi vọng, nhưng bây giờ sao anh hạnh phúc quá

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phong, anh ghé tay cô là thì thầm

-anh yêu em, yêu lắm lắm (nghe ghê nhỉ, Phương viết nhưng thấy rờn rợn, có ai đang đi học mà có bồ chưa?)

Vừa nghe xong thì Phong bỏ chạy, Phương ko biết vì sao cô lại bỏ chạy, nên anh chạy theo

Phương hơi bất ngờ đó ko phải là HP mà là là một người khác, đó là NP

Nhưng sao lại như vậy

Nó như một dấu chấm hỏi lớn, anh quyết chạy theo để hỏi rõ

NP chạy ra khỏi nhà, cô ra ngoài đường, và đằng sau vẫn là tiếng gọi của Phương

Cô dừng lại và qua đường, vừa lúc đó Phương cũng vừa bước tới đứng cạnh cô

-sao em lại giả làm HP?

Khuôn mặt nhỏ nhắn, rưng rưng nước mắt, cô bật khóc, Phương hơi hoảng vì tự nhiên Phong khóc, điều mà anh chưa bao giờ anh biết, ở cô đang có gì đó mà anh chưa biết

-em nín đi

-.....

-tại sao

V

Ừa định hỏi nhưng bất ngờ NP qua đường nên Phương theo, anh đâu định biết Phong đang phó mặc tất cả nên đã qua đường

Phong cũng hơi bất ngờ vì Phương cũng đi theo mình ở đằng sau, anh ko nói gì cả như để cô bình tâm trở lại

Phong quá đau khổ, trong cô bây giờ là những suy nghĩ, có nên nói cho anh biết ko?

Chợt có ánh đèn xe lóe lên chiếc xe đang nhắm thẳng phía Phương, còn anh thì vẫn đang đi theo cô nhưng ko nhìn đường

Hoảng quá vì chiếc xe đến quá gần, Phong đã chạy lại chỗ Phương

Phương cũng bất ngờ vì anh đã nghe thấy tiếng còi inh ỏi, anh chưa kịp biết gì chỉ lóang thoáng biết là anh bị ai đó đẩy về phía bên đường và ngã xuống

Phương hoảng người khi nhận ra

Phương hoảng người khi nhận ra, thân hình bất động của Phong đang nằm trước một chiếc xe. Vội chạy lại, anh tới bên cô

-phong, nghe anh ko?

-anh gì ơi?, đưa chỉ đi bệnh viện đi

Lúc này mọi người nhốn nháo lên , họ bàn tán về vụ tai nạn

-cô gái này đang đi thì quay lại và lao ra

-cô muốn bảo vệ ai đó

Một người đàn ông vỗ vai Phương, khi này anh đang quá hoảng loạn

-cô vì cứu anh đó

Vừa lúc đó thì

-anh gì ơi?, có xe rồi , anh bế cô lên đi

Phương làm theo như một cái máy, anh đặt Phong lên xe, và ngồi bên cạnh cô

Anh thầm trách mình, nên anh ko quá sơ xuất thì đâu có xảy ra tai nạn đáng tiếc này

Nâng Phong lên, lúc này cô đang bất tỉnh, máu chảy rất nhiều, càng làm Phương hoảng hơn khi anh bế cô lên xe

-bác sĩ cô ấy sao rồi?

-ai là người nhà bệnh nhân

-tôi là chị, còn đây là bố bệnh nhân

Vừa nói cô vừa chỉ tay về phía bố mình

-cô ấy đã qua cơn nguy hiểm, phần còn lại là do sự may mắn + kì tích nơi cô ấy thôi

Vị bác sĩ bước đi, nhưng chợt nhớ ra cái gì đó nên ông quay lại

-các vị nên giữ lấy vật này, lúc phẫu thuật bệnh nhân cứ nắm lấy

Phương sửng sốt, đó là sợi dây mà anh tặng cho HP

Vừa lúc đó thì HP đi tới chỗ vị bác sĩ và nói

-cái đó là của em tôi, bác sĩ có thể giao cho tôi

Như biết mình ko hề nghe lầm, nhưng anh vẫn muốn hỏi lại

Nắm lấy cánh tay HP, anh nói :

-vậy là sao?

-anh hỏi gì?

-cái đó anh tặng em mà, sao HP lại giữ

-em tặng lại cho nó, vì em nghĩ cái đó ko thuộc về em

-tại sao?

-vì em ko còn yêu anh

Như tức lên, anh quát

-em nói láo

Phương gục xuống, anh bắt lức

-vậy tại sao lại chăm sóc, và ở bên cạnh anh lúc anh đau khổ nhất

-người đó ko phải em

-vậy thì ai?

-Phong

Nói như lặp lại

-Nhật Phong

-đúng đó Phương, con Phong nó thương cháu lâu rồi, nó luôn âm thầm ở bên cháu tuy ta có khuyên nó nên bỏ đi và đừng liên lạc gì với cháu nữa, nhưng nó ko chịu và vẫn liên lạc khi cháu sang Mỹ chữa bệnh. Sau khi về nước nó cũng quá sốc vì cháu vẫn còn yên HP

Phương như lặng đi, anh ko tin những lời vừa rồi

Người mà luôn chăm sóc động viên anh là Nphong, chứ ko phải HP như anh nghĩ

Anh đã làm con tim Phong như nát ra rồi

Phương bước vô giường của Phong

Cô vẫn thế như một nàng tiên đang ngủ, vén mớ tóc xòa trước trán Phương như đau hơn, đau vì vết thương còn đó, vết thương mà chính anh gây ra

Anh quá hối hận Phong à!

Em tỉnh lại đi, sao lại hành hạ anh chứ, suốt mấy tuần qua anh như sống trong một hồ kí ức, ko có nó anh sẽ chết mất Phong ơi! Kí ức về em đó

Phong nhúc nhúc tay, cô dần dần ý thức, ngó ngơ ngác nhìn xung quanh mà chả hiểu gì

Cô nhìn xuống giường bên cạnh cô là một người đàn ông lạ đang ngủ

Người đàn ông chợt cựa ng' va' thức dậy

Khuôn mặt hớn hở của ng' đàn ông làm cô hết hồn, ng' ấy chợt ôm chặt lấy cô, và reo lên

-cuối cùng anh cũng chờ được

Như ko hiểu cô hỏi:

-chờ gì?

-ngày em tỉnh lại

Chỉ vô chính mình Phong bảo

-tôi.

11. Chương 11

Như tìm thấy sự khác lạ nơi Phong anh nói

-uhm, sao em lại xưng tôi

-chứ xưng gì?

-em

-em à

-uhm

-tôi quen anh sao

Phương ngớ ng', vậy là sao, sao Phong lại ko nhớ anh là ai chứ

Nhưng để khẳng định anh hỏi:

-em ko nhớ anh sao?

-bộ quen sao nhớ

Phương hoảng hồn nhìn cô gái trước mặt ko có vẻ gì là đang giả bộ hay trêu đùa anh cả

Như vò đầu anh lên tiếng

-em tên gì?

-Nhật Phong

-bao nhiêu tuổi?

-21t

-thik gì nhất?

-thik tắm mưa

-ghét gì nhất?

-tất cả – thik

-yêu ai nhất?

-chị và bố

Như ko vừa lòng với câu trả lời anh hỏi tiếp:

-có ng' yêu chưa?

-chưa

-có rồi

-chưa

-vậy có để ý ai ko?

-ko, Phong còn nhỏ mà

-21t mà còn nhỏ

Phong như đĩnh chính lời mình

-ko để ý ai đâu

-có

-ko

-có

-tại sao?

-vì ng' em để ý và yêu là anh

Con mắt tò mò hương về phía Phương một cách dò hỏi cô bật cười

-sao cười

-mắc cười thì cười

Chợt Phong ôm đầu, khiến Phương hoảng anh chạy đi tìm bác sĩ

-em chờ anh tí, anh đi gọi bác sĩ

Phương sốt sắng đi đi lại lại trước hành lang bệnh viện khiến HP bực mình

-anh đừng đi đi lại lại nữa, nó càng làm em sốt suốt

Phương như hiểu ý anh, thôi ko đi lại nữa, vừa lúc đó vị bác sĩ bước ra từ phòng bệnh của Phong lên tiếng

-mọi ng' có thể vào thăm cô ấy, đừng để cổ bị kích động mạnh

-thưa bác sĩ tại sao cổ lại ko nhớ tôi?

Như vừa nhớ ra, vị bác sĩ bảo:

-có thể do cổ ko muốn nhớ một số chuyện làm cổ buồn, chủ yếu là do tâm lí thôi

Sau đây là một số đỉnh chính

Chắc mọi ng' cũng biết P là đứa trí nhớ kém lắm, nên khi viết có quên một số chi tiết và chi tiết này có một số bạn thắc mắc đó là “thật ra NP và HP có phải là anh em sinh đôi ko?”

Và P xin trả lời đó là đúng, vì P muốn xây dựng tr như vậy

Nhưng có một số lỗi xảy ra đó là số tuổi giữa HP và NP nó hơi lộn xộn

Sr nha, bây h mà sửa thì I am die now mất

Thôi P sẽ đền, ọi ng' một câu chuyện mới sau truyện này, tr viết về bạo lực và tình yêu của học trò, một câu tr khác hẳn mấy câu tr vừa rồi ke ke

Mọi ng' đều vui vẻ, vì Phong đã dần dần hồi phục sức khỏe riêng mình anh thì anh phải tức cười với hoàn cảnh của mình

Phong đang chơi game mới ra của nokia nên ko để ý gì khi anh bước vô phòng bệnh

Ngồi xuống ghế mà mặt đối mặt với Phong, nhưng cô ko thèm ngó anh một phân, cô chú ý đến nỗi. Anh vô mà cô ko thèm nhắc mắt hoặc gật đầu

Thầm nghĩ “coi thường anh vậy là quá lắm rồi”

-Phong

-dạ

-ngẩng mặt lên

-ko

-bảo mà, có nghe ko?

-đang gay cấn

-có ngẩng đầu lên ko?

-ko là ko

-thôi vậy anh đi ăn kem mới của Wim một mình

Như nghe thấy vàng cô ngẩng mặt lên

-bác sĩ ko cho đi?

-anh đi mà

Lắc đầu Phong bảo

-ko, anh phải cho Phong đi nữa

-sao phải cho

-vì anh thik Phong

-khi nào?

Như làm lơ ko nghe cô trả lời:

-ai biết

-vậy sao biết thik?

Cười một cái, cô chạy vô WC

Phương cười mà đau khổ, bây giờ nếu anh muốn đi chơi với Phong thì chỉ có nước dụ khị cô, cô mới chịu đi

-xong rồi, đi thôi

-uhm

-nếu bác sĩ chữa, anh chịu dùm Phong nha

-sao kì vậy?

12. Chương 12

Như cười trừ cô nói:

-vì anh dụ kị Phong mà

-lúc nào?

Như để chọc tức anh, cô nói:

-Phong ko nhớ

Phong chạy trước, ra đến cổng cô quay lại hỏi anh:

-anh Phương đi lấy xe đi

-uhm, chờ anh 2

-ạ

Phương chạy đi lấy xe. Khi anh ra đến nơi thì ko thấy Phong đâu

Phương xuống xe, đi lòng vòng tìm cô thì nghe tiếng xì xầm của một toán ng'

-còn trẻ thế mà bị tông xe

-uhm, nghe nói hồi trước bị một lần rồi, hình như là cứu bạn trai

-nghe nói cô ta đang nằm viện mà

-số khổ mà, hai lần luôn nhưng lần này khó sống đây

-ôi dào

Phương chạy lại gần đám đông, anh ko còn tâm trí nào nữa nếu Phong mà có xảy ra chuyện gì chắc anh ân hận suốt đời quá

Khuôn mặt cô gái bị che bởi lớp tóc làm anh nhìn ko rõ, cố chen vô để nhìn làm anh bị 1 ng' đàn bà chửi

-anh chen vô làm gì, có cô còn bị xỉu khi thấy nữa là

Phương nhận ra trong đám đông có một cô gái đang sụp ng' ngồi khóc và ánh mắt hoảng sợ của cô làm anh chột tỉnh

Đó là Phong

Vậy là cô ko sao

Anh tiến lại gần, đỡ cô dậy

-Phong, em ko sao chứ

Phong ko nhìn anh, khuôn mặt cô vô hồn một cách đáng sợ

Cô khóc nức lên

-em sợ anh Phương

Phương bế cô lên chen khỏi đám đông, chắc cô bị sốc quá đây mà, tội nghiệp NP của anh

Đặt cô vô xe, mà lo sợ, ko biết cô có bị sao ko

-em có sao ko Phong?

Cô ôm lấy anh và khóc nức nở

-vậy là anh ko sao?

-uhm, anh vẫn còn nguyên vẹn

Chợt giật mình, anh đẩy nhẹ Phong ra rồi nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi

-em nhớ lại rồi hả

Như ko hiểu cô nhìn Phương

-bộ em quên gì sao?

-anh là ai?

-anh hỏi kì vậy?

-em nói đi?

Phong hơi đỏ mặt cô bảo

-là ng' em thik

Phương cười

-sao anh cười

-lúc em mất trí nhớ, mỗi lần anh hỏi em luôn trả lời đúng 1 câu giống nhau

-câu nào?

-là ng' thik em

Cô chợt rùng mình và sợ hãi khi nhìn qua băng cửa cô thấy ng' bị nạn được đưa vô bệnh viện

Phương ôm lấy cô

-đừng nghĩ nữa Phong

-em sợ, lúc đó em sợ lắm, nếu anh có mệnh hệ gì chắc em hận mình lắm

Anh ôm Phong trong lòng mà đau lắm

-em đừng như vậy anh lo lắm

-anh còn yêu chị em ko?

-sao em hỏi chuyện đó

-.....

-đó chỉ là sự hiểu nhầm

-.....

Thấy cô ko nói gì, Phương sợ

-ng' anh yêu là em

-.....

-em đừng im lặng Phong à

-.....

-hay em ko tin anh

-em tin

-em cũng yêu anh

Phương ôm lấy cô

Cuối cùng anh đã tìm được một nửa còn lại của mình

Anh đã tìm được cô, ng' mà anh luôn nhớ.

***** The End *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-do-lanh-lung>